

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 4 / CIADGAIA / 15.12.2025

Doc. Q:\Ddivuit\R440Transcripcio\CIADGAIA\04CIADGAIA\

Fitxer 04CIADGAIA1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número ****

**Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la
Infància i l'Adolescència**

Sessió 4, dilluns 15 de desembre de 2025

Presidència de l'I. Sr. Jordi Riba Colom

Sessió 4 de la CIADGAIA

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (CIADGAIA) s'obre a ****. Presideix Jordi Riba Colom, acompanyat de la vicepresidenta, Ana Balsera i Marín, i de la secretària, M. Àngels Planas i Crous. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents [Mónica Ríos García](#), pel G. P. Socialistes i Units per avançar; [Ennату Domingo i Soler](#), pel G. P. de Junts; [Joan Ignasi Elena Garcia](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Montserrat Berenguer Messeguer](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [María Elisa García Fuster](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana i Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Pla de treball de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 394-00005/15). Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència Debat i votació de la proposta de modificació del pla de treball.
2. Compareixença d'una representació de la Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància i l'Adolescència, en qualitat d'experts, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 357-00971/15). Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Compareixença.
3. Compareixença d'una representació d'entitats amb projectes i pisos assistits, en qualitat d'experts, davant la Comissió d'Investigació obre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 357-00972/15). Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Compareixença.
4. Compareixença d'una representació de la Fundació Resilis, en qualitat d'experts, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 357-00973/15). Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Compareixença.
5. Compareixença d'una representació de la Fundació Mercè Fontanilles, en qualitat d'experts, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 357-00974/15). Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Compareixença.
6. Compareixença d'una representació de l'Associació Noves Vies, en qualitat d'experts, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 357-00975/15). Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Compareixença.

El president

Hola, molt bon dia. Si els hi sembla, comencem la sessió. Disculpes pel petit endarreriment.

Pla de treball de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

394-00005/15

Comencem amb l'ordre del dia, amb el primer punt, que és la votació sobre el pla de treball de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència. Es tracta, en concret, de la proposta d'incorporar en el pla de treball la compareixença de la senyora Anna Solés Franch, que era directora d'Infància, Adolescència i Joventut el 2011. Per tant, complint amb els requisits jurídics que han estat formulats pel lletrat, els Serveis Jurídics de la casa, procediríem a la votació d'aquesta incorporació en el pla de treball.

Alguna intervenció al respecte? *(Pausa.)*

Doncs passem a la votació.

Vots a favor?

S'aprova.. *(Veus de fons.)* Ah, no, nosaltres no votem, és veritat.

Sí, s'aprova, doncs..

Vots contraris?

Abstencions?

S'aprova, doncs, amb els vots favorables dels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de VOX, Grup Parlamentari dels Comuns i, amb l'abstenció del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular.

Compareixença d'una representació de la Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància i l'Adolescència, en qualitat d'experts

357-00971/15

Tot seguit passaríem a la part de les compareixences. Indicar, indicar-l'hi..., indicar-los-hi (*El president riu.*) Els pronoms tenen la seva..., que en primer lloc compareixeran, farem les dues compareixences a la taula, corresponent a la compareixença d'una representació de la Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància i l'Adolescència en qualitat d'experts davant de la Comissió d'Investigació i conjuntament amb la compareixença d'una representació d'entitats amb projectes i pisos assistits en qualitat d'experts davant de la Comissió d'Investigació sobre l'activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

Aquesta seria la primera compareixença i, tot seguit, quan acabem, finalitzem aquesta, faríem les compareixences dels representants de la Fundació Resilis, de la Fundació Mercè Fontanilles i de l'Associació Noves Vies. En tot cas, comencem ara amb les dues primeres compareixences. Si poden accedir a la sala, si us plau..

(Pausa llarga.)

El president

Comencem amb les dues primeres compareixences. Recordar-los-hi que el temps pels compareixents serà de quinze minuts per cada una de les dues entitats i, tot seguit, passarem a la part del debat amb un temps màxim de cinc minuts. Els demano això, no és obligatori exhaurir-lo si no ho consideren necessari. En primer lloc, en nom i representació de la Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància, participarà la senyora, compareixerà la senyora Elisenda Xifre Camps i, en segon lloc, en nom del projecte i pisos assistits (*Veus de fons.*), xarxa d'entitats per l'emancipació, correcte, el senyor Juan Enrique Gil Robles i el senyor Jordi Sàlvia. Comencem doncs amb la compareixença de la senyora Elisenda Xifre, quan vostè vulgui.

Elisenda Xifre Camps (Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància i l'Adolescència, Fedaia)

Moltíssimes gràcies per convidar-nos a aquesta comissió. Per nosaltres és una oportunitat important per poder aportar la nostra visió i la visió de les entitats sobre

el sistema d'atenció i protecció a la infància i, en aquest sentit, volem començar donant el nostre total compromís amb la conveniència de tenir i, per tant, amb la defensa d'un sistema d'atenció a les infàncies i adolescències, com a resultat d'una política pública que mostri el seu compromís amb elles i amb la garantia plena dels seus drets, tant des d'una perspectiva de promoció i prevenció com des d'una perspectiva de protecció quan aquesta sigui necessària.

Així mateix, vagi per davant també la nostra més absoluta defensa de la necessitat que aquest sistema sigui de titularitat pública en tots els seus nivells i de cobertura àmplia i universal, que garanteixi la igualtat d'oportunitats arreu del territori català. Dit això, però, ja fa alguns anys que tenim sobre la taula un repte que sempre ha estat majúscul, però que també volem identificar com una oportunitat clara de canvi.

Cal que aquest moment d'inflexió es tradueixi en decisions valentes, estructurals i sostenibles per millorar el sistema d'atenció i protecció a les infàncies i adolescències. Abans, però, ens agradaria aportar unes notes de context que ens semblen absolutament imprescindibles per saber on ens trobem.

Catalunya es troba en una situació d'emergència social. Les dades de pobresa infantil són alarmants i sostingudes en el temps. Un trenta-quatre per cent de les infàncies i adolescències viuen en risc de pobresa o exclusió social, és a dir, un de cada tres infants. Entre 2016 i 2024, el nombre d'infàncies i adolescències en risc de pobresa va augmentar un vint per cent, aproximadament setanta-cinc mil nens, nenes i adolescents. Paral·lelament, els expedients de desemparament o tutela han passat d'uns setze mil l'any 2021, a prop d'uns 19.700 el 2025. Això representa un creixement del vint-i-tres per cent.

Hem de tenir en compte també que des del 2016 el creixement ha estat entre un setze i un vint per cent. Aquest context de vulnerabilitat també es reflecteix en les condicions de vida de la vida quotidiana. A Catalunya, el vint-i-vuit per cent de les llars amb infants no poden assumir cap activitat d'oci setmanal i prop del dotze per cent pateixen inseguretat alimentària greu. Aquestes dades evidencien que no parlem de casos aïllats, sinó d'una situació estructural, que afecta de manera directa els drets i les oportunitats de milers d'infants i adolescents.

El principal problema és l'infrafinançament estructural de les polítiques destinades a preservar i garantir els drets de les infàncies i adolescències. A Catalunya, només es destina un u per cent del PIB a les polítiques d'infància, corresponent al Departament de Drets Socials, una xifra molt allunyada de la mitjana europea, situada al voltant d'un 2,5 d'inversió. Davant d'aquests reptes majúscules, la col·laboració entre l'Administració pública en els seus diferents nivells i la col·laboració d'aquesta amb el Tercer Sector social es fa imprescindible i és cabdal en l'aplicació de serveis públics essencials que garanteixin un mínim d'equitat i redistribució de la riquesa, vitals per la cohesió i la justícia social.

Aprofitem l'avinentsa per advertir que no volem contribuir al joc de determinades posicions mediàtiques i polítiques que, de manera oportunista, busquen desacreditar la feina de les administracions, de les entitats i de les professionals. No ho fan amb l'objectiu de millorar la situació de les persones que necessiten acompanyament per justícia social i equitat, sinó amb la intenció d'estigmatitzar i atacar un sistema en el qual no creuen i que substitueixen per un model individualista que, des del nostre punt de vista, només aprofundiria l'emergència social que estem vivint. Les seves estratègies, basades en la desinformació i en els discursos d'odi contra persones i organitzacions socials, ens mereixen la més rotunda condemna. No entrarem en provocacions que busquen imposar un marc fals i allunyat de la realitat.

Cada dia, milers de professionals estan acompanyant persones per mirar de garantir drets fonamentals, recollits en tots els tractats internacionals de drets humans i en el marc legislatiu espanyol i català. I més enllà de poder reconèixer que, com tothom, sempre tenim àrea de millora i de creixement professional, volem posar en valor l'enorme feina que fan i, per nosaltres, es mereixen tot el respecte.

Dit això, avui exposarem algunes reflexions i propostes molt alineades amb les d'altres compareixents que ens han precedit. Creiem que aquesta coincidència reforça la diagnosi i demostra que hi ha consensos amplis que seria important tenir en compte. Qui som i què representem Fedaia? Compareixem en representació de la Fedaia, la Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència de Catalunya, que apleguem prop d'un centenar d'entitats que treballem arreu del territori català amb un element comú, l'acompanyament..

Fitxer 2

d'infàncies i adolescències i famílies en situació de vulnerabilitat.

Des de la Fedaia donem suport a les entitats, impulsem espais de participació i anàlisi conjunta i defensem els drets de les infàncies, la igualtat d'oportunitats i el seu ple desenvolupament. Avui també parlem en nom de les entitats, que són qui sostenen el dia a dia del sistema i que massa sovint ho fan en un context de gran inestabilitat. Les entitats federades acompanyen uns quatre-cents mil nens, nenes i adolescents i unes dues-centes mil famílies. Moltes treballen sense tenir assegurat un finançament estable, amb convocatòries tardanes o insuficients. Per això fa anys que reclamem línies de finançament estables, vinculades a serveis estructurals i adequades a les necessitats detectades des del territori.

Les entitats fa temps que demanem un finançament estable, perquè aquesta és la millor forma de garantir els drets de les persones ateses i alhora la transparència en l'ús dels recursos públics, sens dubte imprescindible en societats democràtiques i en el desenvolupament de l'estat del benestar pel qual nosaltres apostem.

Els grans reptes del període 2011-2025 El període entre el 2011 i el 2025 ha estat especialment exigent per les entitats, per les professionals i per l'Administració. Altres compareixents també ho han assenyalat. Tenim per una banda la crisi econòmica del 2008 al 2014, amb un impacte molt alt en la ciutadania, en les famílies, però també amb un elevat impacte a les administracions públiques. Per altra banda, tenim l'arribada d'un volum molt alt de joves migrants sols, sostinguda des del 2017, però amb un elevat impacte en el període 2017-2019. També tenim l'impacte social i emocional de la covid-19 i, finalment, tenim també l'increment exponencial del nombre d'infants en situació de risc o que van entrar en el sistema de protecció, entre d'altres coses, eh?, n'hem assenyalat unes quantes.

Davant d'aquests reptes, les entitats de la Fedaia es van posar a disposició de l'Administració per tal de garantir drets bàsics i cobrir necessitats de diferents tipus, generant i obrint serveis, sovint a través de finançaments d'urgència i fora de la tramitació ordinària. Sense la resposta del Tercer Sector, el sistema no hauria

resistit, hauria col·lapsat amb conseqüències dramàtiques per milers d'infants, adolescents i joves.

Dit això, des de la Fedaia manifestem i defensem, com no podria ser d'una altra manera: 1. Que hi hagi la màxima transparència en la gestió dels recursos públics, perquè aquesta és la millor manera de garantir que els serveis que presten les seves entitats es poden dur a terme, i la federació es posa a disposició de les administracions per replantejar la línia de finançament dels serveis que presten amb l'objectiu de millorar aquests serveis i garantir la seva viabilitat. 2. Els serveis de titularitat pública que duen a terme les entitats de la Fedaia estan sotmesos a mecanismes de control amb auditories anuals, i les mateixes organitzacions han de complir amb les normatives del *compliance* que ens fan tenir previstos uns mecanismes per poder detectar, denunciar i actuar en situacions de frau, males praxis i delictes. 3. Des de la Fedaia acompanyem les entitats per tal que estiguin al corrent de les seves obligacions, facilitant informació i formació en temes de *compliance* i alhora també comptem amb un codi d'ètica aprovat i subscrit per totes elles. 4. Cal aplicar les directives europees sobre el marc de la concertació prioritzant aquesta eina del concert social a la contractació pública, ja que permet una relació més estable amb les entitats sense ànim de lucre del Tercer Sector que gestionen serveis públics, i permet valorar criteris més de qualitat i d'atenció cap a les infàncies. Això vol dir garantir continuïtat en els projectes, major estabilitat en l'atenció i una millor planificació dels serveis d'atenció a la infància, afavorint els criteris de seguiment i adjudicació a través de la qualitat i la mirada més del projecte tècnic i no tant del preu.

També volem fer esment respecte als casos de violència sexual, que també era objecte d'interès per aquesta comissió. Creiem que els casos de violència sexual, així com d'altres violències que també es donen de forma estructural en els diferents sistemes contra infàncies i adolescències, són un fenomen estructural que es dona en totes les esferes de la nostra societat. Això ens obliga a abordar la qüestió amb una mirada molt més àmplia i rigorosa. El debat no pot centrar-se només en el cas concret, sinó en com articulem mecanismes efectius de prevenció, detecció i acompanyament a totes les víctimes en els entorns on es puguin prevenir les violències.

En aquest sentit tenim l'eina de la llei orgànica de protecció integral a la infància i a l'adolescència davant de les violències, la Lopiv, però cal un desplegament efectiu. Això implica suport i els recursos necessaris perquè totes les administracions, centres i entitats puguin aplicar-la amb garanties, posant realment al centre els drets, el benestar de les infàncies i les adolescències i, sobretot, criminalitzant la persona agressora i mai posant el focus sobre la víctima, vulnerant els seus drets i revictimitzant-la.

I a partir d'aquí volem fer unes propostes de millora. Creiem que el sistema d'atenció i protecció a la infància arrossega reptes molt importants. Com hem avançat abans, calen millores efectives i profundes. Des de fa anys, la Fedaia treballa per millorar el sistema de prevenció i protecció a les infàncies. Traslladem a les administracions el coneixement acumulat per les entitats, tant a través de reunions com d'espai de participació. Reclamem millores en els serveis que les entitats presten per encàrrec de l'Administració. Una demanda fonamentada en l'evidència del treball quotidià dels territoris, però també recolzada per estudis, recerques i la diagnosi de les professionals que acompanyen infants i adolescents dia rere dia.

Les intervencions que s'han fet en aquesta comissió d'investigació sobre l'activitat de la DGAIA, especialment de les professionals que treballen directament en el sistema de protecció, han evidenciat amplis consensos. Des del sector compartim aquesta diagnosi i tenim molt clar què cal evidenciar. En la darrera sessió, un dels diputats assenyalava amb certa autocrítica que mentre en alguns departaments i direccions de la Generalitat, malgrat els canvis continus de responsables, s'han mantingut línies de treball estables, això no ha estat així en el cas de la DGAIA. Aquesta manca de continuïtat ha dificultat avançar en transformacions de fons del sistema. En canvi, les entitats i les professionals sí que compartim consensos molt amplis, reiterats també pels col·legis professionals en aquesta comissió, i que des de la Fedaia també defensem.

I a partir d'aquí volem assenyalar les línies prioritàries. Consens 1, la desinstitucionalització. Ho diu la Unió Europea, ho diu la recerca i ho diu l'experiència. Cal evitar al màxim la institucionalització, especialment en la petita infància. I això requereix prevenció i comunitat, reforçar els serveis socioeducatius

en l'entorn comunitari. Avui la cartera només està garantint el risc greu. Cal intervenir també en el risc moderat i lleu. 2, famílies acollidores. Catalunya té una manca preocupant de famílies acollidores, com també té una manca de famílies que poden dur a terme el seu projecte familiar. Cal potenciar l'acolliment, sí, donant-los suport i complint terminis que es marquen des de cada tipologia de l'acolliment. Però també cal fer polítiques de fons de suport a la família.

Si la institucionalització és inevitable, ens porta al segon consens. Consens 2, millora profunda dels serveis residencials. Cal transformar els recursos residencials, reduir les ràtios i avançar cap a centres més petits. I vaig al consens 3 i així ja acabo. Consens 3, recursos suficients i condicions dignes. No es pot fer res de tot l'anterior sense invertir-hi. Cal invertir en polítiques d'infància i en recursos preventius i de protecció de qualitat. Tot això ha d'anar acompanyat d'inversió, acompanyament i formació cap a les professionals. Calen condicions que permetin estabilitat professional i vincles duradors amb les infàncies.

I, finalment, també volíem assenyalar que tenim una llei, que és la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, la LDOIA. Es tracta d'una llei moderna, avançada i ben formulada, i calculem que només hem desplegat un vint per cent del total del seu contingut. Fa quinze anys que es va aprovar. Demanem, per tant, que s'hi destinin els recursos, els instruments i la voluntat política necessària per fer-la real i coherent en tots els seus àmbits. Aquest és un moment clau per prendre decisions que transformin el sistema d'atenció, prevenció i protecció.

Tenim la diagnosi. Veieu que tenim consensos i tenim propostes. Fa anys que hi treballem, però cal la voluntat política per apostar per un canvi real. Des de la Fedaia reiterem la nostra disposició a treballar conjuntament per aconseguir-ho.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostè.

**Compareixença d'una representació d'entitats amb projectes i
pisos assistits, en qualitat d'experts**

357-00972/15

Tot seguit, tindran la paraula el senyor Juan Enrique Gil Robles i el senyor Jordi Sàlvia Tobias, en nom de la xarxa d'entitats per l'emancipació juvenil, per un temps també de quinze minuts, quan vostès vulguin.

Jordi Sàlvia Tobias (Federació Entitats Projectes i Pisos Assistits, FEPA)

Bon dia. Moltes gràcies per donar-nos la paraula. Som el Jordi Sàlvia, director, i el Juancho Gil, representant de la delegació territorial de FEPA en Catalunya i compareixen en nom de FEPA i les seves entitats per l'emancipació juvenil. FEPA és una federació d'àmbit estatal que des de fa més de vint-i-cinc anys agrupa entitats que acompanyen itineraris d'emancipació de les persones joves tutelades i extutelades. Actualment comptem amb setanta-sis entitats federades i tenim presència en dotze comunitats autònomes.

La federació va néixer a Catalunya, territori on continua concentrada la major part de la nostra massa social, trenta-cinc entitats. No és casualitat que FEPA s'originés a Catalunya. Aquest territori ha estat pioner en el desenvolupament de polítiques públiques de suport a l'emancipació d'aquestes persones joves i encara a dia d'avui segueix sent un referent. Els orígens d'aquestes polítiques es remunten a l'any 1995, amb el primer pla interdepartamental de mesures dirigides a joves extutelats i es consoliden amb la creació de l'àrea de suport al jove tutelat i extutelat l'any 2005.

Aquestes polítiques no s'entendrien sense la col·laboració estreta entre les entitats socials i l'Administració. D'una banda, les entitats del Tercer Sector que van actuar com a impulsores, aportant la seva experiència en l'acompanyament a infants i adolescents tutelats i detectant la necessitat de nous recursos per acompanyar a la transició de la vida adulta. En aquest context, neixen els primers pisos de suport a l'autonomia, parlem de l'any 97.

De l'altra banda, la voluntat política de reconèixer aquestes valentes iniciatives i convertir-les en polítiques públiques consolidades. Una voluntat que, afortunadament, s'ha mantingut al llarg del temps i amb independència dels diferents governs. Algunes fites clau a nivell normatiu van ser la llei 13/2006, la creació d'una prestació econòmica per donar suport als joves extutelats per la seva plena inserció social i laboral, la llei, la LDOIA, dels drets i les oportunitats en la infància i

l'adolescència, on per primera vegada s'incorporen a l'Estat espanyol el suport a l'emancipació en l'àmbit dels drets.

L'article 152 encomana a la DGAIA l'orientació, formació i suport pels joves extutelats que ho sol·licitin, seguint un programa d'autonomia personal i signant un pla de treball individual. La llei 4/2019, que modifica la llei de prestacions, on s'arriba i es pot allargar la prestació fins als vint-i-tres anys. Altres reconeixements, com el reconeixement dels programes de suport dins de la cartera de serveis, la reserva de les places universitàries. Aquest marc normatiu català és capdavant a l'Estat espanyol. A nivell estatal, el dret a l'acompanyament no està garantit. La llei d'infància de l'any 2015 només fa una menció genèrica, sense desplegament normatiu. Això genera una desigualtat territorial molt accentuada. El suport que rep un jove depèn del lloc on resideix.

Juan Enrique Gil Robles (Federació Entitats Projectes i Pisos Assistits, FEPA)

Bon dia. Com molt bé saben, el contextos canvien i, conseqüentment, també ho són les necessitats. En aquest sentit, també és de rebut destacar l'evolució dels recursos de suport a l'emancipació per les persones joves extutelades a Catalunya. Actualment, disposem..

Fitxer 3

d'una cobertura en l'àmbit de l'habitatge que es pot allargar fins als vint-i-un anys. Dintre de l'àmbit de l'habitatge, trobem diferents tipologies de dispositius, com podrien ser el servei de pis assistit per joves amb edats compreses entre els setze i els divuit anys, els itineraris de protecció individualitzada, els IPIs, el servei de suport integral de pis assistit per joves de setze a vint-i-un anys amb dificultat social vinculat a programes d'inserció laboral, els PIL, el servei d'acompanyament especialitzat a joves, el SAEJ, i el servei de suport integral de pis assistit per joves de divuit a vint-i-un anys amb dificultat social.

En el conjunt d'aquests recursos, que inclouen joves des de setze fins a vint-i-un anys, actualment la Generalitat disposa d'un total de 2.578 places a octubre de 2025. L'evolució d'aquests recursos d'emancipació en l'àmbit d'habitatge és molt

significatiu. Per exemple, l'any 2012, el total de places d'habitatge en l'àmbit de l'emancipació de joves extutelats era de tres-centes cinquanta-sis. El 2016, quatre-centes vuitanta-cinc. I com he dit, ara ja el 2025 estem al voltant de les 2.580.

L'altra prestació que també existeix aquí a Catalunya de suport al jovent extutelat és la prestació econòmica. Així doncs, els suports de l'emancipació estan consolidats i les atencions han crescut en la mesura similar a la proporció de persones joves extutelades. Si mirem les dades publicades pel mateix departament en matèria de prestació econòmica podem veure que, per exemple, el 2012, en total es van beneficiar de la prestació econòmica set-cents setanta-nou joves. El 2016, 1.102. I el 2025 tenim només una dada puntual del total d'atencions que hi van haver durant el mes de setembre i van ser 1.742, que no és el còmput global de l'any.

Així doncs, és evident que el volum de persones joves extutelades ha crescut significativament en aquests darrers anys. I ho ha fet, en gran part, per l'increment de les arribades de joves migrants sols menors de divuit anys. En aquest sentit, destacar novament i de forma positiva la voluntat dels diferents governs a l'hora de voler oferir una acollida a tots aquests nous ciutadans. Tanmateix, i ja ho hem manifestat en diverses ocasions, cal deixar de treballar des de la lògica de l'emergència, perquè aquestes arribades no són un fenomen conjuntural, sinó que ha passat a ser un fenomen estructural.

Tornant als recursos de suport a l'emancipació existents, a ningú se li escapa que les edats d'accés a aquests recursos disten molt de l'edat mitjana d'emancipació, que actualment se situa als trenta anys. Per tant, ¿són suficients aquests recursos per tal de garantir un acompanyament a l'emancipació de qualitat? A continuació, repassem les principals conclusions de l'informe Joventut en procés d'emancipació, anàlisi de resultats de l'enquesta FEPA 2024, que vam publicar a finals de la setmana passada i que els hem fet a mans en aquesta mateixa compareixença.

Abans que res, però, tinguin present que la mostra està formada per les persones joves que tenen les nostres entitats federades a Catalunya, i, per tant, no es tracta del gruix total de persones joves ateses pel departament, i que totes elles, 2.846 en total, són persones joves extutelades que tenen un acompanyament i un suport d'una entitat al darrere.

D'entrada, el primer gran titular a destacar seria que les persones joves extutelades que compaginen feina i estudis a la vegada s'ha duplicat en els darrers deu anys. Si el 2014 representaven el 10,9 per cent d'aquest col·lectiu, el 2024 arriba al 23,1 i supera en gairebé set punts la mitjana de la resta de població jove en general. Conseqüentment, podem concloure que les persones joves tutelades i extutelades aprofiten aquests suports, i tant és així que nou de cada deu està estudiant, treballant o compaginant ambdues coses a la vegada.

Quins factors podrien explicar aquest creixement de la proporció de joves sí-sí que estudien i treballen a la vegada? D'entrada, i no per això menys important, destacar la voluntat i determinació d'aquestes persones joves en voler consolidar el seu propi projecte vital. En segon lloc, destacar també certs canvis normatius que han succeït en els darrers anys i molt especialment la reforma del Reglament d'Estrangeria de l'any 2021, que va suposar per primera vegada que les persones joves extutelades d'origen estranger poguessin accedir a un permís de residència i treball un cop assolien la majoria d'edat.

Finalment, el tercer element que volem destacar és precisament la caducitat d'aquestes prestacions. Les persones joves extutelades a Catalunya han d'assolir l'emancipació entre els vint-i-un i els vint-i-tres anys, molts anys abans que la resta de la població jove en general, i ho han de fer en un context molt complex per qualsevol altra persona jove, ja sigui l'accés a l'habitatge, al mercat laboral, etcètera, i en unes condicions de partida encara més desavantatjoses que la resta de població jove, especialment pel deteriorament o la manca d'una xarxa de suport familiar. En aquest sentit, és normal que prioritzin itineraris d'inserció laboral més ràpids que la resta de població jove a la seva mateixa edat.

Ara bé, aquestes dades d'inserció més elevada tampoc poden tapar una altra realitat. El nivell formatiu de les persones joves extutelades està significativament per sota de la resta de població general. Són molts pocs els que, per exemple, accedeixen a graus universitaris. Un 3,4 per cent del total de la mostra està cursant graus universitaris.

D'altra banda, i tampoc per no excedir-nos del nostre temps de compareixença, destacar també un altre element a tenir present a l'hora de valorar el nostre sistema

de suport a l'emancipació. Estem parlant de totes aquelles persones joves que requereixen d'un acompanyament més intens o més especialitzat. Persones joves amb problemes de salut mental diagnosticats, malestar emocional, problemes de salut física, addiccions, maternitats i paternitats primerenques o altres situacions que són difícils d'acompanyar des de l'actual sistema. En aquest sentit, quin repte tenim per davant? El primer gran repte és aconseguir articular un sistema de suports que es pugui adaptar a les necessitats que les persones joves puguin tenir en cada moment.

És a dir, si una persona requereix d'un acompanyament educatiu més intens, ha de poder accedir a un recurs on realment es pugui oferir aquest tipus d'acompanyament. De la mateixa manera, qualsevol persona jove ha de poder tenir un acompanyament educatiu de qualitat, independentment de si està vinculat a una prestació d'habitatge o a una prestació econòmica.

Finalment, els suports a l'emancipació no poden estar vinculats al compliment d'una edat. Han d'estar vinculats a l'assoliment de determinats objectius que permetin a les persones joves extutelades sostenir una vida autònoma de forma estable en el temps.

En definitiva, acabo amb una idea central. L'emancipació no és un privilegi, és un dret. De fet, des de FEPA considerem que ha de ser un dret per qualsevol persona jove. En aquest sentit, aquest dret ha de ser garantit amb polítiques públiques sòlides, amb recursos suficients i amb una mirada que posi la persona al centre i, molt especialment, a les persones joves en situació de més vulnerabilitat, com ho son, en aquest cas que ens ocupa, les persones joves extutelades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostès per les seves intervencions. Tot seguit, com hem dit, passarem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per un temps màxim de cinc minuts. En primer lloc, té la paraula la diputada Ennatu Domingo i Soler, quan vostè vulgui.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. També gràcies a l'Elisenda Xifre, al Juan Enrique i al Jordi Sàlvia per la seva compareixença. Hem iniciat el treball de la Comissió d'Investigació sobre el funcionament de la DGAIA escoltant primer els experts, les entitats que treballen en l'àmbit de la protecció de la infància. Vostès, com heu esmentat, són el segon bloc d'experts que han comparegut aquí a exposar els reptes i a proposar-nos solucions perquè realment la DGAIA i el sistema d'atenció a la infància necessita una reforma profunda. Avui estem tractant un tema molt sensible, com és el de la protecció i l'atenció a la infància més vulnerable del nostre país. I precisament perquè és un tema molt sensible, nosaltres exigim més transparència i sobretot la bona gestió dels recursos que anirien destinats a garantir els drets dels infants.

Vostès han esmentat reptes estructurals. La DGAIA és una de les direccions generals més complexes del Govern i potser la més opaca que tenim i ha generat molta desconfiança en la darrera dècada precisament per la tensió que hi ha hagut pels reptes i les crisis que hem hagut d'afrontar com a país. Heu esmentat que el creixement sobtat de menors migrants ha augmentat el nombre d'infants que estan sota la tutela de la DGAIA i a més a més no s'han dimensionat els serveis i els recursos per poder afrontar aquest augment d'infants amb necessitats extremadament complexes i les condicions de les treballadores segueixen sent precàries i no s'han millorat significativament les seves condicions.

Per tant, el conjunt de tot això ha generat un sistema que s'ha tensionat, però a més a més s'ha convertit en un sistema d'atenció que està extremadament institucionalitzat o que institucionalitza. Quan la resposta adient, com heu esmentat i també hem escoltat a la darrera sessió, ens hauríem de centrar en l'atenció comunitària, donant suport a les famílies i també posant al centre les necessitats del menor.

Però el que ens porta a debatre avui és precisament els reptes que no són tan estructurals, crec que són les irregularitats que s'han anat al·legant de la gestió dels recursos públics per part de la DGAIA i com s'han evidenciat amb informes de la Sindicatura de Comptes, del Síndic de Greuges, i també s'han corroborat amb auditories internes dins el Departament de Drets Socials. I, per tant, parlem de la

manca de seguiment dels serveis, dels diversos serveis, de les prestacions i també la manca de suport real als infants que estem encantats que avui hàgiu centrat la vostra intervenció en això.

Però creiem que la DGAIA necessita una reforma molt profunda, que vagi més enllà de l'intent o d'aquesta oportunitat que s'ha generat. Per tant, ara fa sis mesos la consellera va anunciar una reforma. Creiem que és una reforma evidentment necessària, però no s'ha materialitzat i és una reforma que no ha generat confiança ni a les professionals, ni a les famílies, perquè precisament s'ha fet a correuita, sense el consens parlamentari. Hi ha un consens a les entitats, però no hi ha hagut un consens parlamentari, ni tampoc s'ha fet una avaluació –creiem– profunda de les necessitats i reptes del sistema.

I, per tant, a nosaltres ens agradaria preguntar-vos preguntes relacionades amb els canvis que s'han fet. Som conscients que els canvis són a llarg termini i creiem que recollirem totes les propostes que ens heu fet, però ens agradaria preguntar-vos si eren conscients de la magnitud de les irregularitats dins de la DGAIA. Cobraments, com he dit, de prestacions indegudes, manques de seguiment, control de les diverses prestacions i serveis. S'ha parlat de pisos fantasma. Ens hauríeu d'aclarir, jo crec, d'on sorgeixen aquestes al·legacions i aquestes acusacions. Quina valoració feu de la reforma que s'ha fet de la DGAIA? Hi ha hagut un clar canvi de nom, un canvi de perspectiva, però també voldríem saber quines implicacions han tingut per la feina que feu els darrers sis mesos en què s'ha anunciat aquesta reforma?

Els canvis que es proposen des del departament són insuficients i vostès n'han esmentat uns quants. A nosaltres ens agradaria si podeu aprofundir una mica més sobre la part d'acompanyament que es fa als tutelats i extutelats. Heu parlat del servei d'habitatge que s'acaba als vint-i-tres anys. Heu parlat de l'acompanyament educatiu, que hauria de continuar molt més, perquè als vint-i-tres ja sabem que una persona no pot emancipar-se sola i, sobretot, quan no té una xarxa, per tant, estaria molt bé si poguéssiu expandir això. Quin paper heu tingut en la reforma que s'ha fet? Quina implicació heu tingut, quina participació?

També heu esmentat que hi ha hagut molts canvis que ja es venien reivindicant des de les entitats. En quina magnitud o en quin nivell s'han integrat aquestes

recomanacions que heu fet des de les entitats en la reforma? Heu parlat de condicions de treball centrant-se en la prevenció etcètera.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia, quan vostè vulgui.

Joan Ignasi Elena Garcia

Molt bon dia president i Moltes gràcies. a tots tres per la compareixença i pel que ens han explicat. Comparteixo de fons totes les reflexions i propostes que han fet o bona part d'elles. I la veritat és que la primera que han fet en relació a les dades, realment són esfereïdores, respecte de la situació de la infància en el nostre país i segurament en els països del nostre entorn. El creixement permanent de les desigualtats impacta d'una forma molt severa i molt tràgica en la canalla especialment i això realment ens ha de reflexionar molt i molt i prendre mesures des dels poders públics, des de les administracions públiques i probablement des del conjunt de la societat.

Jo vull començar fent una afirmació que crec profundament i és el reconeixement i l'agraïment a la feina que fa el Tercer Sector del nostre país. Fan una feina extraordinària. La fan en concert, prestant a través del concert i de convenis amb l'Administració pública molts serveis públics, la gestió de molts serveis públics per una banda, però també vull subratllar que molts d'ells van estar creats per les pròpies entitats del Tercer Sector, van néixer de les entitats del Tercer Sector, van néixer de les famílies, van néixer de la societat, de la pròpia societat i ha estat l'Administració qui després les ha recollit i els hi ha donat suport econòmic. No és l'Administració que va crear molts d'aquests serveis i després els va cedir a les..

Fitxer 4

Entitats, sinó que naixien de la pròpia societat.

En el cas de la discapacitat, per exemple, que no és objecte d'aquesta comissió, però, és especialment evident que va néixer d'aquest àmbit. I això no significa que no es vulgui..., no hagin d'estar sotmeses aquestes entitats que fan tan bona feina el control i millora, només faltaria, com les administracions. De la mateixa manera que eventuais mancances en la gestió per part d'una entitat no desacredita l'existència d'aquest Tercer Sector, com tampoc quan una administració erra desprestigia o invalida la feina del sector públic, vagi tot això per endavant.

Jo, ha fet referència al senyor Sàlvia a unes dades que també hi volia fer referència, perquè desmunta uns quants mites, amb relació a l'ocupabilitat, el vint-i-tres per cent treballa i estudia, això és el doble que fa una dècada i és bastant, notablement més que la mitjana que es produeix a l'Estat espanyol, del setze al vint-i-tres, i nou de cada deu fan una cosa o fan l'altra.

Es produeix el drama de l'habitatge, això sí, perquè aquestes feines també en la línia de la menor formació d'aquestes persones, són treballs més precaris i, per tant, amb menys recursos, que impacta de forma brutal respecte la seva situació per poder accedir a un habitatge i tanmateix un 1,7 estan en ocupació, només un 1,7 d'ells estan en ocupació il·legal, diguem-ne, es basquegen, treballen, s'esforcen per sortir-se'n amb ajuts, també, per part de l'Administració i d'aquestes entitats.

Jo els voldria fer algunes preguntes perquè el temps ens va molt..., ens «apret» a molt i és quina valoració fan amb relació a la situació dels professionals i com impacta a les seves entitats. És a dir, el desequilibri salarial, la necessitat d'equiparació salarial dels treballadors socials respecte d'altres sectors que fan la mateixa feina té un impacte no només d'injustícia respecte als professionals, sinó també de la dificultat que tenen les entitats i la pròpia Administració d'aconseguir persones que treballin en aquest sector i alhora, l'estabilitat, perquè hi ha una excessiva mobilitat com a conseqüència d'aquest fet.

En segon lloc respecte a com els arriben els recursos respecte a la despesa, és a dir quan gasten i després quan ho reben, aquest decalatge que massa vegades es produeix entre la despesa que fan per la prestació del servei que tiren endavant i els recursos que arriben de l'Administració.

També si els projectes, és a dir, les convocatòries s'adeqüen prou a les necessitats. Si allò que es convoca respon a la necessitat del servei que es presta, i fins a quin punt la legislació a vegades estatal, europea o de la pròpia Generalitat marca i encasella massa les coses i dificulta el que realment es necessita, subvencionar i donar suport i pagar els serveis que realment es necessiten. I quin grau de participació tenen en la definició d'aquests projectes, si existeix aquest problema d'encaix entre la realitat i les convocatòries i quin paper hi tenen.

I finalment la reflexió que ja vaig fer l'altre dia i que voldria subratllar, la necessitat de consens en relació amb quin és el projecte, el model de protecció a la infància que es fa en aquest país i que es mantingui estable amb independència, a grans trets, de la conjuntura electoral com sí passa amb altres serveis públics, com per exemple, el de salut. I en aquest sentit el que és necessari són més recursos, més estabilitat i això té referència amb els llocs de treball i el consens, que és imprescindible.

I només una darrera reflexió. Quin impacte ha tingut en la manera de gestionar aquest increment, aquest tensionament que hi ha hagut per allau o per increment d'usuaris dels serveis que vostès presten bé, vostès, les entitats, tantíssimes a les quals representen

Moltes gràcies

El president

Moltes gràcies, diputat. Havent-se excusat la representant del Grup Parlamentari del Partit Popular, seria el torn de la representant del Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula la senyora María Elisa García Fuster, quan vostè vulgui.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, gracias por las ponencias. Yo seré muy breve. Nos han hablado del porcentaje de tutelados y extutelados que estudian o trabajan y nos han comentado que había aumentado ligeramente. Lo que no nos han dicho ha sido la evolución de los tutelados y extutelados con problemas de delincuencia, de esto no han hablado.

En VOX nos gustaría saber la evolución del porcentaje de tutelados con antecedentes penales, es decir menores con antecedentes penales y la nacionalidad de los mismos y el porcentaje de extutelados también con antecedentes penales y el porcentaje que acaba en las cárceles de jóvenes, y también la nacionalidad de los mismos, porque claro, conocemos los datos de estas cárceles dadas por la Consejería de Interior, donde casi el ochenta por ciento son reclusos de origen extranjero y esta imagen choca frontalmente con la imagen angelical que ustedes han tratado de transmitirnos hoy. Es más, los datos asocian directamente a estos tutelados o extutelados, normalmente extranjeros, con delincuencia.

Gracias.

El president

Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari dels Comuns té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya, quan vostè vulgui.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president, bon dia i Moltes gràcies. a les entitats compareixents, a Fedaia i FEPA per compartir amb aquesta comissió les seves reflexions i aportacions des de la seva expertesa. L'antiga DGAIA havia de ser un refugi que protegís infants i adolescents vulnerables, que assegurés el seu benestar físic i emocional, i estem d'acord en què cal impulsar una transformació profunda d'aquest model de protecció si volem garantir l'exercici dels drets dels menors amb prou recursos socioeducatius, adaptats a les seves necessitats, acostant-lo a una llar amb dimensions més humanes.

Algunes de les compareixents en la sessió anterior de la comissió en parlaven, d'un màxim o d'una capacitat màxima de vint residents, per tal de poder afavorir l'atenció personalitzada i models d'acollida en un entorn familiar, com també feia la Sindicatura de Greuges amb un informe ja el 2024. Però és cert que no podem fer-ho si no sabem què ha fallat i la comissió d'investigació en aquest sentit ha de servir també per això, per deixar de ser part del problema i poder formar part de les solucions.

No sempre s'actua en interès superior del menor, només que l'escoltar la intervenció precedent. En aquesta qüestió, a Comuns l'únic que ens mou precisament és aquest interès del menor i ens consta que a vostès també, per això pensem que és imprescindible definir els canvis, el sistema de protecció, les eines necessàries per reforçar-lo i els recursos necessaris. I voldríem conèixer el seu punt de vista respecte a diverses qüestions.

Com creuen que es podrien millorar les garanties jurídiques per menors i famílies pel que fa al control judicial del desemparament? Fins ara el que tenim són actuacions secretes, fora de les que les famílies no sempre es poden defensar, en lloc d'acompanyar aquests progenitors i no treure l'infant de casa seva. S'ha fet referència també a la necessitat de recursos i circuits específics per les víctimes de xarxes criminals, particularment per les víctimes de delictes sexuals, i volíem conèixer també la seva opinió respecte als dobles circuits que *de facto* en certa manera s'originen pel que fa als menors migrats en situació de desempara, tenint en compte les seves necessitats específiques, si podrien ampliar aquestes qüestions.

Ens amoïna també la gestió, perquè cal poder atendre l'urgent sense descuidar l'important i guanyar en agilitat per no deixar cap nen desemparat i no haver de triar entre protegir menor i burocràcia. I al respecte, què els semblaria tornar a fórmules de gestió directa d'alguns dels serveis públics, com s'ha fet recentment pel que fa a les prestacions de caràcter econòmic? Considerem imprescindible millorar condicions laborals i salarials de les educadores, també perquè necessitem la seva estabilitat per poder establir vincles de confiança amb els infants i amb els adolescents, absolutament imprescindible per conèixer les seves inquietuds, els seus problemes i, per tant, fer de la prevenció l'eina fonamental al sistema de protecció d'infants i adolescents.

Quins elements de transparència i finançament consideren necessaris, sobretot per desplegar el model 6 als municipis i reforçar els recursos específics per prestar serveis bàsics a través dels EAIA's, per dotar-los de capacitat de planificació compartida i recursos, via contracte programa? Com millorarien la cobertura dels programes d'emancipació perquè cap menor quedi fora d'aquest àmbit de cobertura? I com evitarien la denegació de prestacions per barreres administratives

i burocràtiques, tenint en compte el perfil d'aquests joves? Consideren necessaris mecanismes de protecció legal i acompanyament pels professionals que alertin sobre irregularitats? I en cas afirmatiu, sobre quines qüestions i amb quines característiques?

I per últim, cal participació real dels infants i dels adolescents, tenen dret a ser informats, a participar en la presa de decisions dels temes que els afecten. De ben segur volen i poden expressar les seves opinions i s'han d'articular mecanismes per consultar-los, perquè sense ells qualsevol reforma difícilment podria ser exitosa, quines consideren que serien les fórmules més adients?

I tenint en compte que són moltes les preguntes que els estem llançant i ja entenem que el temps és limitat, si consideren oportú posteriorment a la compareixença fer-nos arribar documentació per escrit serà benvinguda i la tindrem molt en consideració.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit en nom i representació de la Candidatura d'Unitat Popular té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina, quan vostè vulgui.

Maria Pilar Castillejo Medina

Moltes gràcies. Gràcies també als compareixents que ens han vingut a explicar les seves aportacions com a experts. Volia aprofitar que heu vingut per fer-vos preguntes, espero que al segon torn ens pugueu respondre la majoria de les que fem, perquè sinó, tampoc no..., és que a vegades passa que fem moltes preguntes i després el temps és curt, però tampoc no s'acaben respondent.

Volia fer tres prèviues. La primera, que per nosaltres és fonamental que el sistema de protecció de la infància funcioni bé, que els joves i els infants més vulnerables els tinguem protegits i és una responsabilitat de l'Administració fer-ho bé.

Volia també expressar que crec que hi ha un argument que diem moltes vegades, que entre el 2017 el 19, l'arribada massiva de joves migrants sols va tensionar el sistema, quan els informes de la Sindicatura de Greuges hem analitzat tota aquesta

situació dels joves tutelats i extutelats hem vist que això és cert, que van arribar molts, però que no és només això el que va tensionar el sistema, perquè si traiem els joves migrants de l'equació la corba també creix de manera exagerada, és a dir, que hi ha un moment en què tot i que ara parlem molt de desinstitucionalització, el que fa és institucionalitzar de manera massiva els joves, no perquè vinguessin, sinó perquè el sistema comença a fer això i a créixer tot aquest sistema al seu voltant, d'empreses i entitats i fundacions que li donem servei perquè això es pugui sostenir.

Aquesta comissió, el seu funcionament, el seu sentit és definir aquest nou model, però també que no repetim errors perquè això no torni a passar, i és important també que els analitzem, saber què va passar. I saber què va passar pel que fa a l'atenció als infants, però també, com han dit altres grups, què és el que provocava aquesta mala atenció als infants, quin paper tenia l'Administració en això, quin paper tenia també el Tercer Sector, perquè hem vist informes on ja parlem directament d'aquest enriquiment il·lícit que s'ha produït, per tant, crec que és necessari analitzar-lo.

Llavors, les preguntes que us volia fer, per aprofitar el temps. Fins a quin punt penseu que aquest finançament que hi ha en l'actualitat per plaça i per dia condiciona el funcionament dels centres i els projectes que tiren endavant, si penseu que aquest sistema incentiva la qualitat educativa o al contrari, prioritza criteris econòmics? Feia esment abans dels informes aquests de la Sindicatura, ara volia parlar de la Sindicatura de Comptes l'últim que va fer, i conclou que hi ha una manca greu de seguiment, de control en la gestió dels serveis i les prestacions, és la seva conclusió general. Com expliqueu aquest descontrol que s'hagi produït durant tants anys, que no saltessin alarmes dintre del sector? Què és el que sabien les entitats del que estava passant, què van fer o què estan fent per corregir-ho o per denunciar-ho en el seu moment?

Quin mecanisme de control real exerceixen les entitats sobre l'ús de fons públics que reben, els controls que feu vosaltres mateixos, són suficients, són transparents, són externs, expliqueu-nos quins controls feu i si penseu que la DGAIA en fa suficients, també, d'acord?, si ha exercit adequadament la seva funció de supervisió, de fiscalització de les entitats proveïdores i sinó, si penseu que no ha fet bé la seva funció de control, quines mancances concretes identifiqueu.

Parlem molt de les condicions laborals i jo crec que estem treballant ja per l'equiparació, jo crec que ja és un consens general que hem de treballar, veiem la rotació que provoca, però també us volia preguntar si aquestes ràtios insuficients de què parlem, l'alta rotació dels professionals, la manca de suport estable, penseu que amb això es pot garantir una atenció també educativa als infants, un acompanyament correcte? Això evidentment afecta no només la precarització dels treballadors, sinó també les persones que s'ha d'atendre, i quina relació penseu que hi ha segons la vostra experiència entre aquesta precarització laboral i l'augment de situacions de risc als centres.

Fitxer 5

Ens han parlat treballadors de fugues, de descompensacions emocionals, aquesta interrupció del seguiment. També parlant de treballadors ens expliquen, ens han expressat la dificultat que tenen per alertar d'irregularitats, treballadors alerten d'irregularitats que estan passant i això els provoca situacions de pèrdua de feines. Penseu que hi ha canals protegits pels treballadors per denunciar males pràctiques dintre les entitats?

I volia també preguntar-vos, com deia al principi, que l'objectiu d'aquesta comissió és definir aquest nou model, però també evitar la repetició dels errors. Considereu que si no fem una auditoria general pública independent del conjunt de les entitats, de què és el que ha passat, podem recuperar la confiança en el sistema sense haver arribat a aquest fons de tot, penseu que podem fer net sense haver-ho analitzat tot a fons amb una auditoria pública independent?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. No havent-hi cap representant del Grup Parlamentari Mixt, seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Mónica Ríos García, quan vostè vulgui.

Mónica Ríos García

Moltíssimes gràcies, president. Bon dia a tothom. En primer lloc, evidentment donar les gràcies a la senyora Xifra, al senyor Gil i al Sàlvia per les aportacions. És cert que..., bé, la senyora Xifra ens posava una mica en context de la situació de la infància a Catalunya, crec que és important tenir aquesta mirada més general, perquè després jo crec que també les solucions venen de manera general i transversal. Les dades de pobresa infantil crec que ens han de avergonyir a tots i a totes, a tots els que estem aquí.

És més, l'enquesta de condicions de vida de 2024 era l'únic indicador que s'incrementava, la resta d'indicadors baixaven molt subtilment, però sí que baixaven per algunes polítiques que s'han fet des del Govern central, però és cert que aquestes que afecten a la infància s'incrementaven. Per tant, és cert que hem de parar-nos a veure com hem d'abordar aquesta problemàtica que ens colpeja a tots i a totes.

També parlava d'un creixement dels desemparaments. Crec que és el problema més greu en aquest sentit en el que afecta a la infància, perquè és el que s'ha d'evitar, el desemparament, i és cert que des del Govern es va aprovar l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil 2025-2030, que en faig esment també per veure com valoren aquesta Estratègia perquè, com deia, aborda diferents àmbits, també per exemple l'habitatge, perquè no podem oblidar que la despesa en habitatge que ha de fer una família a dia d'avui és del quaranta o cinquanta per cent dels ingressos.

El fet de tenir fills ja és un factor d'empobriment de les famílies, per tant, crec que la despesa amb habitatge és un fet que cal remarcar i també remarcar les polítiques d'habitatge que s'estan prenent des del Govern del president Illa en aquest sentit, perquè, com deia, tot és molt transversal i afecta.

També s'ha parlat de la refundació de la Direcció General d'Infància i Adolescència, ara DGPIA, que crea aquesta nova direcció enfocada en la prevenció. En aquest sentit parlàvem de desemparaments, no sé si podríem concretar què s'ha de reforçar, concretament, pel que fa a les polítiques preventives, eh?, que crec que són el factor clau que hem d'abordar per tal de reduir aquestes taxes de pobresa i evitar aquests desemparaments.

També amb aquesta refundació es va crear l'oficina de control i gestió, que crec que és un factor clau en el tema que ens ocupa. Reforços de professionals, els equips de l'EAI, etcètera, crec que no és només un canvi de nom, ni s'ha fet a correuita, perquè entre altres coses s'han tingut en compte molts informes de professionals, d'entitats, informes del Parlament, que crec que aquesta refundació és un pas important per aquest canvi de model. Perquè és veritat que estem parlant una mica d'un canvi de model estructural, és una qüestió prou rellevant i que no és fàcil, no és fàcil fins i tot amb els equips que treballen, vull dir, tots aquests canvis organitzatius en organitzacions tan grans són difícils, però és veritat que els hem d'abordar.

Parlava de la Llei 14/2010, la llei de drets i oportunitats de la infància, que només s'ha desplegat un vint per cent en quinze anys, degut a què? A que no s'han aportat recursos necessaris, a que no governs anteriors no tenien aquesta llei com a prioritària? No, perquè m'ha semblat significatiu, quinze anys només un vint per cent, més que res per això.

Després a nivell legislatiu és veritat que al Parlament tenim moltes lleis en marxa que afecten molt en allò que parlem. Per exemple, la llei d'instruments de provisió, que el que busca és dotar el sistema de prestacions d'un servei, d'un marc d'estabilitat amb una xarxa de proveïdors estable i un marc jurídic robust que ho reguli, perquè és un tema que surt molt en totes les entitats, el tema de l'estabilitat en el finançament, i amb aquesta llei potser, crec que tenim una oportunitat. Com ho valoren en aquest sentit? També amb la llei de la renda garantida de ciutadania, que planteja i aquesta pregunta pot ser per tots, però sobretot els representants de FEPA, que planteja que les prestacions dels joves extutelats estiguin dintre de la llei de la renda garantida de ciutadania, no sé com valoren això.

També amb la llei de renda garantida de ciutadania es planteja un complement d'infància, crec que també és un factor clau perquè, evidentment, també la millora de la situació dels infants passa perquè les famílies tinguin més ingressos, o sigui, és un factor determinant. I també, perdó, amb la renda garantida també respecte a gestionar les prestacions de joves extutelats, aquesta renda passaria a ser compatible amb rendes de treball i ajuts a lloguer, ho dic per posar el marc una mica per veure com valoren aquesta proposta que ara estem en ponència, per tant, estem

a temps de fer millores, les millores necessàries per tal que esdevingui una renda que veritablement redueixi la pobresa severa a Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Tot seguit tornem al torn de paraula dels senyors i senyores compareixents. Atès que hi ha força preguntes i que el temps..., si els hi sembla faríem un torn de resposta de set minuts per cada una de les entitats, la Fedaia i per la FEPA, i per tant, té la paraula la senyora Elisenda Xifre, quan vostè vulgui.

Elisenda Xifre Camps (Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, Fedaia)

Bé, doncs a veure, intentarem respondre al màxim la dificultat, eh? D'acord, agrupo coses. Tenim, és cert, tenim anunciada una reforma de l'antiga DGAIA, actual DGPIA, des de fa uns mesos. Tenim creada, com apuntava ara la diputada Mónica Ríos, la Direcció General de Prevenció i tenim altres coses fetes, però també en manquen moltes. Jo crec que hi ha un problema de base, que és que no ens hem posat d'acord. Aquesta reforma que nosaltres diem que volem que sigui de fons, estructural, com entenem entre totes les parts aquest de fons i estructural, d'acord?

I aquí hi ha un problema de base. El que jo puc entendre pel que necessita el sistema de reforma de fons pot ser diferent del que la consellera o el director general o qui sigui ho entén. Per altra banda, també voldria dir, que jo sàpiga, que jo en tingui constància a hores d'ara encara no tenim els nomenaments fets en aquestes sotsdireccions, ni almenys a nosaltres se'ns ha explicat quin és, per exemple, el pla de treball d'aquesta Sotsdirecció General de Prevenció. Per tant, tenim un passet de la reforma feta, però no tota.

Sí que és cert que per exemple, una de les coses que es va anunciar, que era aquest grup de treball sobre serveis residencials, aquest s'ha fet, les entitats col·legis professionals, nosaltres i altres agents hem participat i hem aportat les nostres millores, però no sabem, diguéssim, a hores d'ara, quines seran les millores que el Govern decidirà tirar endavant. I després hi ha una altra cosa molt clara, estem dient reforma estructural vol dir inversió, reforma estructural si jo l'entenc que hem de

passar a serveis residencials de deu places, no de vint, de deu i amb unes ràtios actualitzades, això vol dir inversió. Llavors hi ha una cosa clara que és, si no tenim pressupostos no es poden fer inversions, etcètera, per tant, d'acord?

Una altra qüestió, també volia assenyalar el que deia en Joan Ignasi Elena, el diputat, el Tercer Sector sorgeix com ell ha dit molt de la base de l'autoorganització ciutadana i aquest jo crec que és un element de riquesa que hem de posar en valor, i més fent referència també a altres preguntes, quan tenim una situació social tan i tan i tan complexa, que des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista l'Administració és difícil que se'n faci càrrec sola, és molt complex, necessitem les intel·ligències de totes per tirar endavant propostes i aquí l'autoorganització ciutadana amb diferents formes, però també en forma d'entitats del Tercer Sector és interessant i val la pena aprofitar-la, perquè a més a més, com ha apuntat, en tenim una llarga tradició.

I, a més en tenim una llarga tradició també de, és un Tercer Sector que és molt propositiu, que està molt arrelat en els territoris, en els nostres pobles, en les nostres ciutats, els nostres barris i que capta perfectament quina és la problemàtica que hi ha i, per tant, pot anar fent propostes. Ara, també és veritat, que també sortia en alguna..., els sistemes de l'Administració han de permetre tant aquestes propostes, aquesta agilitat, aquests canvis, aquestes innovacions d'una forma garantista que després no ens trobem, és a dir, amb diners públics estem d'acord, els diners públics s'han de gestionar des de la transparència, des del garantisme, però també necessitem tenir un sistema que permeti agilitat, respostes, canvis flexibilitat, etcètera.

Hem parlat també del tema equiparació, condicions salarials, augment de la conflictivitat, etcètera. Hi ha una qüestió molt clara, les professionals de l'àmbit social en general, som unes molt bones professionals en genèric. Evidentment, com a tots llocs hi ha millor, hi ha pitjor, tenim àmbit de recorregut, àmbit de millora, però no estem igual reconegudes socialment. Aquí podríem entrar en molts debats i en moltes..., però no estem reconegudes i no estem reconegudes tampoc a nivell salarial. Aquí des de la Confederació el dia que vinguin, suposo que ja us ho dirà, el sector reclamem equiparació, reclamem igual feina, igual salari. Si la titularitat del

servei és de l'Administració pública, és igual, entre cometes, una mica des d'on es presti, però la professional ha de poder cobrar el mateix. També perquè el que necessitem és professionals que es puguin quedar, que es puguin formar, que es puguin especialitzar, que vulguin quedar quedar-se a treballar amb nosaltres.

El tema de la conflictivitat que apuntava la diputada Pilar Castillejo segurament també necessitaria molt d'altra anàlisi, però pot ser una part del motiu, el tema de l'equiparació, però és que no estem podent retenir talent i expertesa. Aleshores els serveis residencials sovint són..., és com la primera escola, diguéssim, i la primera generació de coneixement de gent que surt de les carreres per després fer el salt a llocs més qualificats, més ben pagats. Clar, ens falta poder retenir també no només el talent, també l'expertesa, perquè igual que la societat s'ha tornat més complexa, els nens i les nenes que acollim en els serveis residencials també tenen situacions més complexes i necessitem professionals molt ben preparades.

Aquí una de les propostes que com a Fedaia hem fet i que estem d'acord, jo crec també, amb els col·legis professionals és aquesta especialització de les professionals que treballem en l'àmbit d'infància. Bé, ja veig que no tinc temps...

D'acord. Tema de..., a veure, és que no sé per on començar amb totes les preguntes. Sistema de desemparament. Tenim un document, una proposta feta des de Fedaia que en tot cas la farem...

Fitxer 6

arribar, respecte a si el desemparament s'hauria de judicialitzar o mantenir el sistema actual. Nosaltres som partidàries de mantenir el sistema actual. Una, perquè entre d'altres no tenim jutjats especialitzats en infàncies i no garantim que els drets de les infàncies es protegeixin més des d'aquest altre, ni per rapidesa, ni per especialització ni per moltes altres coses.

El doble circuit. Intento anar acabant, però eren moltes preguntes. Una altra de les propostes que nosaltres hem fet també és entenem que no té cabuda aquest doble circuit d'acollida. Entenem que és un racisme estructural el que estem produint amb aquest doble circuit. Tot hauria de ser un circuit únic. Ara, això sí, les solucions cada

vegada, les respostes cada vegada necessiten més individualització, més personalització, com deia en Jordi, més posar la persona al centre. I això és difícil també perquè requereix de molta flexibilitat i això, i la flexibilitat en un sistema garantista no sempre es pot donar.

També parlàveu de la millora de la participació de les infàncies. Aquesta també és una proposta que nosaltres com a Fedaia hem fet. La participació des del principi, o sigui, des del moment que es detecta aquesta situació de risc, hem de poder preguntar i hem de poder escoltar què necessiten aquelles criatures i què volen, cap on volen que es treballi.

I per anar acabant, reforçar les polítiques preventives, també ho hem fet, també ho hem dit moltes vegades, per nosaltres vol dir desplegar el model 6 amb qualitat, diguéssim, amb una cobertura equitativa i arreu del territori català, i desplegar-lo amb els nivells de risc moderat i lleu.

Merci.

El president

Moltes gràcies. Tot seguit, en nom de la xarxa d'entitats per l'emancipació, tenen la paraula el senyor Juan Enrique Gil Robles i el senyor Jordi Sàlvia Tobias, quan vostès vulguin.

Juan Enrique Gil Robles (Federació Entitats Projectes i Pisos Assistits, FEPA)

Bé, com que han fet moltes preguntes i tenim molt poc temps de poder respondre-ho tot, agafem el compromís d'enviar tota la documentació que tinguem a disposició, perquè si no ara farem aquí un popurri i no acabarem de respondre cap de les qüestions que s'han plantejat en concret. Algunes d'elles, per exemple, ens heu preguntat sobre la valoració dels canvis de la DGPIA. Ara encara és una mica aviat per poder fer una valoració, tot just s'estan iniciant. Nosaltres, en aquests moments, encara no hem participat en el grup de treball, perquè s'han prioritzat els grups de treball de l'àmbit més d'infància i protecció.

L'àmbit de l'emancipació tenim el compromís de començar-lo a abordar a partir del mes de gener. En aquest sentit sí que també estan participant o s'han començat a reunir amb l'Administració grups de joves extutelats per poder d'alguna manera

contribuir des de la seva experiència i des del seu coneixement en la millora del sistema.

Amb relació al tema de les prestacions econòmiques, que també ha sortit en diverses intervencions, jo també m'agradaria que quedés clar que els problemes, les dificultats en relació amb les prestacions econòmiques, venen de molt abans, de fa molts anys, i també d'abans que ho gestionessin entitats, sinó també quan ho gestionava la pròpia Administració. Evidentment, les conseqüències d'aquests problemes són nefastes. Ho són per les persones joves que tardaven mesos i mesos a poder percebre la prestació, i quan la percebien la percebien en unes quantitats ingents per la condició que es troben aquestes persones joves i molt difícils d'acompanyar a nivell educatiu la gestió d'aquests ingressos, per dir-ho d'alguna manera.

També, i de fet aquí ha sigut recentment notícia, tot el tema de les regularitzacions de les prestacions. És a dir, quan una persona jove aquestes prestacions al final també estan vinculades a determinats ingressos. Quan una persona jove tenia ingressos per treballar, es feia la comunicació i abans no es feia la gestió i la regularització de la prestació per la persona jove, s'adeqüés l'import al d'això, passava molt temps. Aleshores, ja ho han vist, que moltes persones joves s'han trobat que al final se'ls estava reclamant una quantitat de diners que era fruit al final d'un mal funcionament de l'Administració, que no ajustava aquests imports a temps i s'anaven allà generant uns deutes bastant significatius. Afortunadament, es va aprovar el decret de condonació del deute i ara estem a l'espera de veure com s'aplica i d'alguna manera redueix l'angoixa d'aquestes persones que s'han trobat amb aquesta situació.

Parlaven també del tema d'incloure les prestacions amb la renda garantida. Nosaltres, al final, també tot el que sigui suports el més generalitzats i inclusivament possible, millor. Sí que sempre hem defensat la prestació de joves extutelats davant del context on ens trobàvem i la manca de suports existents. Ara, la perspectiva, el més inclusiu al final seria que siguin ajudes pel conjunt de la població en general i que aquestes ajudes al final tinguin aquesta perspectiva específica de poder mirar aquells col·lectius que són una mica més vulnerables, però que no estigmatitzin els

col·lectius vulnerables. És a dir, que d'entrada ho veiem una molt bona oportunitat. I també tot el que dèiem, que si tota la part de regularitzacions amb els canvis d'impost, etcètera, es gestiona molt més de pressa, molt millor per poder evitar trobar-nos de nou amb aquestes situacions que ens hem trobat aquest any.

Nosaltres, al final, quan parlàvem de recursos més inclusius, al final una mica la nostra idea amb l'aportació d'aquest canvi de paradigma, en el cas del jovent extutelat, nosaltres deixem d'intentar pensar amb la lògica dels recursos, els recursos com el pis de jove extutelat, el pis no sé què, el pis no sé quants, i començar a pensar amb la lògica dels itineraris. Al final és posar la persona al centre i veure com d'alguna manera adequem els suports a la persona jove en funció de cada una de les seves circumstàncies. A vegades pot ser més ingrés econòmic, a vegades pot ser l'habitatge, a vegades simplement és l'acompanyament educatiu que, al final és la mancança més gran que té aquest perfil d'aquest col·lectiu concret.

Abans deixar-te a tu, Juancho, una última d'això..., han preguntat també sobre les dades de mesures penals. Eren bastant insignificants a l'informe, al final sortia un 5,5 per cent de persones joves acompanyades que tenien mesures penals, però jo crec que al final la dada més rellevant sobre el tema és, no és tant el tema de la nacionalitat o del color de la pell, sinó que al final és l'acompanyament que tenen al darrere.

Juan Enrique Gil Robles (Federació Entitats Projectes i Pisos Assistits, FEPA)

I les preguntes vinculades a les places i pisos que s'ha parlat, de pisos fantasmes, de les places, també una puntualització, que la prestació d'habitatge és fins als vint-i-un anys. Fins als vint-i-tres és la prestació econòmica. La prestació d'habitatge dins de la carta de serveis a Catalunya és fins al dia que fan vint-i-un anys. Els joves que tenim més enllà dels vint-i-un anys els atenem les entitats amb pisos de les entitats que es financen a través d'alguna subvenció o d'alguna cosa, però som les entitats les que seguim fent l'acompanyament més enllà d'aquests vint-i-un anys en àmbit residencial, perquè és molt complicat que molts d'ells puguin accedir a llogar-se una habitació o tenir un habitatge.

Després el que era en funció de les entitats, des d'explicar que com a federació nosaltres el primer que vam fer va ser reunir-nos amb les entitats que estaven

afectades per aquestes acusacions. En aquest sentit les explicacions que ens van traslladar van ser pertinents i convincents per la federació. En segon lloc, aclarir que el rol d'una federació no consisteix en fiscalitzar la gestió dels fons públics de les nostres entitats. Aquesta tasca correspon a l'Administració. La federació tampoc té la funció d'emetre judicis sobre les possibles acusacions que puguin rebre les nostres associades, al marge que no és la nostra competència ni tenim la capacitat. Existeix la justícia, que és un dels poders fonamentals de la democràcia, per tal de discernir aquestes situacions.

Finalment, deixar clar que si un dels òrgans competents esmentats anteriorment demostra que alguna de les nostres entitats federades ha actuat de forma negligent o il·lícita, serem els primers a prendre les mesures pertinents. De la mateixa manera, si les acusacions que han patit aquestes entitats es demostren falses, serem igual de contundents en reclamar una reparació pels drets ocasionats a les entitats afectades, al conjunt del Tercer Sector i, sobretot, l'ocasionat a les persones joves extutelades, per haver contribuït a l'estigmatització i desprestigi de tot el col·lectiu. Set minuts clavats.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies als compareixents. Senyora Elisenda Xifre, senyor Juan Enrique Gil Robles, senyor Jordi Sàlvia, per les seves aportacions avui en aquesta comissió. Gràcies de nou per la seva aportació.

Aturem uns segons la sessió per donar pas tot seguit a la següent mesa.

(Pausa llarga.)

Fitxer 7

El president

Molt bé, doncs, reiniciarem la sessió a l'hora prevista, a les onze trenta, amb la segona taula d'aquesta sessió.

**Compareixença d'una representació de la Fundació Resilis, en
qualitat d'experts**

357-00973/15

En aquesta tindrem la compareixença d'un representant de la Fundació Resilis, en concret el senyor Jordi Pascual i Pèlach, d'una representació de la Fundació Mercè Fontanilles, en la persona de la senyora Josefa Arqué, i una compareixença d'una representació de l'Associació Noves Vies, en la persona del senyor Albert Parés i Casanova. Tres casos en qualitat d'experts. Comencem, doncs, aquestes compareixences amb un temps per intervenció per cadascun dels compareixents de quinze minuts, quan vostè vulgui.

Jordi Pascual i Pèlach (director general Fundació Resilis)

Perfecte, gràcies. Bon dia. Bé, la DGAIA i ara la DGPIA tenen una tasca complexa, diversa i canviant i exclusiva per cada infant i jove que és atès per aquest organisme, perquè cada infant i cada família té les seves circumstàncies i els abordatges, els acompanyaments, són únics i exclusius per cada situació, i no hi ha cap manual ni cap estratègia que pugui ser replicada. Aquesta és la gràcia i la dificultat i la realitat del servei d'atenció a la infància.

Proposem obrir la reflexió i el debat social en relació amb uns quants aspectes que considerem fonamentals. Garantir el dret d'escolta als infants i preservar la seva voluntat de ser atesos en un entorn familiar. Això no es materialitza si no es garanteix que s'atenguin els infants de totes les edats en entorns d'atenció semblants al d'una llar, ateses des d'un enfoc familiar en entorns petits, on com a màxim hi convisquin quatre infants o joves. Això suposaria una veritable transformació del sistema.

El sector d'atenció a la infància i adolescència ha experimentat en els darrers vint anys un procés de professionalització que no ha anat acompanyat d'un reconeixement social, ni econòmic. És del tot necessari evidenciar aquest reconeixement a partir de l'equiparació salarial amb el sector públic. La DGAIA té establert i definit com exerceix el mecanisme de control de tots els serveis i també de la SEVAP i també dels projectes d'autonomia.

Intentaré fer aportacions molt concretes definint com podem crear un veritable sistema de promoció del benestar des de la prevenció, protecció i potenciació de les infàncies a Catalunya. La responsabilitat i com s'assumeix la Convenció dels Drets de la Infància assumida pel nostre país fa que la societat catalana sigui responsable de vetllar pels drets dels infants. El Govern ho assumeix i crea una direcció general per liderar-ho que comporta amb alguns serveis propis però majoritàriament ho externalitza, aquests serveis, a les entitats especialitzades del Tercer Sector.

Aquí jo diria que ja tenim el primer gap, perquè l'Administració, en lloc de generar serveis propis com ho han fet amb educació i amb salut, ho externalitza. Malgrat això, totes les adjudicacions compten amb els mecanismes de seguiment i control per part de la DGAIA. A mi m'agradaria pensar que aquesta externalització ve perquè creu que el Tercer Sector, que a Catalunya compta amb persones compromeses que assumeixen responsabilitats i reptes articulats via entitats sense afany de lucre, s'ha especialitzat i dona serveis de qualitat. Portem més d'una dècada estancats. Si bé el pressupost de la DGAIA s'ha incrementat significativament, ha estat per augmentar serveis destinats a atendre un nombre major d'infants, però els professionals i les condicions d'atenció pràcticament no s'han mogut.

Considerem que l'atenció a la infància ha estat excessivament externalitzada. Aquest model de gestió aporta valor quan es tracta de serveis molt especialitzats arrelats al territori. És per aquest fet que apostem per la creació d'estructures públiques més àgils, que facilitin l'execució d'aquestes accions d'urgència o estructures de país.

Les entitats sempre han estat al costat de les administracions per cobrir aquelles necessitats a les que, com a país, s'ha hagut d'enfrontar. Però no hem pagat un preu molt alt, com és el descontentament dels professionals, i una societat civil procliu al debat ideològic basat en inputs comunicatius externs, que col·loquen les entitats enmig de lluites sectàries que poc valor aporten a la transformació i la millora del sector. Així que crec que la realitat és que l'Administració s'aprofita del Tercer Sector per reduir els costos d'atenció a la infància. Cal tenir present que el mateix infant atès en els mateixos tipus de serveis i amb les mateixes prestacions per part del personal públic costa dos vegades més que si s'atén des de les entitats

externalitzades. I això, evidentment, poden veure que provoca la precarització dels professionals.

Per tant, una primera proposta seria funcionalitzar totes les places d'atenció a la infància o equiparar els recursos que s'hi destinen. Com s'exerceixen les tarifes i com s'arriba a l'equiparació? La direcció general és qui estableix les tarifes i, per tant, estableix unes tarifes justes i ajustades al cost dels serveis, com a qualsevol servei estanc, com ho són la majoria dels serveis de la DAGIA, només caldria fer un estudi de costos, verificar-los i dividir aquests costos pel nombre de persones ateses.

En els darrers setze anys, si feu una comparativa entre l'increment de sanitat i educació i els serveis socials, veureu que han seguit un creixement invers. Mentre els dos primers han tingut un creixement sostingut, els serveis de la DGAIA han tingut un estancament, un decreixement i, darrerament, en els últims tres anys, s'ha incrementat, però partim d'un dèficit acumulat del trenta per cent. Per tant, el que proposem és aprovar un estudi de costos consensuat i validat amb el Tercer Sector i els professionals, que estableixi un sistema transparent i just de tarifes.

Portem uns anys on la gestió econòmica de les nostres organitzacions s'ha desenvolupat en un context especialment complex, i els professionals i el sector continuen patint una pèrdua de poder adquisitiu. Aquest fet s'ha vist agreujat per factors com el conveni, que s'ha incrementat en set punts per sobre de l'increment de tarifes, una inflació molt alta i la pèrdua constant de capital humà qualificat. Cal tenir en compte que el conveni estatal, que sempre estava per sota del català, ja fa temps que ens ha superat. El compromís expressat pel Govern cap a l'equiparació en quatre anys hauria de resoldre aquesta situació.

Aquest desembre el Govern ha identificat el pressupost necessari per aquesta equiparació, però si bé per situacions excepcionals emergeixen els recursos, per la infància mai hi és. Es constata un increment sostingut de la despesa indirecta de gestió derivada de les creixents exigències normatives i dels requeriments de l'Administració, en un entorn cada cop més regulat i fiscalitzat. A aquesta pressió estructural s'hi afegeix al sobrecost financer que assumeixen les entitats en haver de suportar durant més de dotze mesos l'increment salarial del personal abans de percebre l'actualització corresponent de les tarifes.

Tot plegat s'agreuja perquè el cobrament a noranta dies i el pagament assumit per les entitats a trenta dies, així com per despeses extraordinàries vinculades a increments d'atenció, reparacions imprevistes, costos financers associats i la digitalització. Tot i això el principal és revertir la pèrdua de poder adquisitiu dels professionals. Per tant, proposem l'increment directe del trenta per cent de les tarifes pel 2026, mentre es defineixen els terminis d'equiparació o d'internacionalització. Ui, internacionalització, no, internalització.

Com a societat d'acollida, Catalunya es defineix com un territori que reconeix la diversitat com un valor i assumeix el compromís d'oferir drets, oportunitats i protecció a totes les persones que hi arriben, independentment del seu origen. Aquesta idea s'emmarca en el principi de drets humans, igualtat i convivència, que són pilars de les polítiques públiques catalanes i per això és clau la protecció, la regularització, la integració efectiva i la responsabilitat compartida. Catalunya, com a societat d'acollida actual, per justícia i responsabilitat social, incorpora aquests joves al sistema, és clau per garantir el relleu generacional i la competitivitat econòmica.

Per tant, cal prioritzar i invertir en orientació, formació i millora competencial a l'hora que cal fer accions de formació en els territoris d'on provenen els joves immigrants i també de contractació en origen per evitar la migració irregular i convertir-la en regular.

Cal una evolució de la plaça a servei. És urgent actualitzar la cartera de serveis. El 2008 es va aprovar la cartera de serveis socials. Fins a dia d'avui no hi ha hagut una veritable revisió d'aquesta cartera i en disset anys s'han donat moltíssims canvis. S'ha de tenir en compte que per alguns temes, i la infància n'és un, calen polítiques de consens, d'alt espectre i de llarg termini, amb horitzons clars i objectius que garanteixin l'interès superior de l'infant i el seu dret a viure en família. És inacceptable que l'última revisió exhaustiva de la cartera sigui abans que qualsevol dels infants atesos avui hagués nascut.

I és que l'atenció a la infància no és una atenció que pugui restar en una sala d'espera. Els dies dels infants són com els anys dels adults. Per això, cal reduir al màxim el temps d'atenció i resolució i restauració de les seves vides en família i comunitat. Cal una reconversió absoluta de la cartera de serveis, substituint el

concepte plaça perquè passi al concepte servei i que respongui a les necessitats i intensitats que cada cas necessita.

L'atenció comunitària i desinstitucionalitzada. Necessitem fer una aposta clara per la desinstitucionalització. Tenim l'oportunitat de generar un model sostenible, basat en la vida en comunitat. Durant aquests anys hem pogut participar d'experiències pilot dirigides a millorar l'atenció que reben els infants i joves. Hem pogut impulsar conjuntament amb l'Administració projectes com els PILs i l'acolliment professional especialitzat, que al nostre entendre aporten molt de valor i contribueixen a transformar el sistema, però falta valentia i voluntat per consolidar aquest tipus d'iniciatives.

Som contraris a l'increment de places residencials. Si bé és cert que durant molts anys vàrem ser un dels principals agents a l'hora de proveir places residencials, davant la darrera onada migratòria que es va iniciar el 2015, vàrem apostar per un model diferent d'atenció. Entre el 16 i el 20, que és el període màxim de creixement en la provisió de places, la nostra organització no va créixer, sinó que es va mantenir en percentatges molt inferiors a la resta d'organitzacions que varen apostar per l'oferiment de places d'urgència i acollida immediata.

Pensem que el temps ens dona la raó. Demanem més planificació, transparència i coherència en el model d'atenció a la infància. Pensem que passa per una reconversió del sistema de producció residencial. Per fer-ho, cal comptar amb les entitats i també amb els recursos propis de l'Administració, perquè a través de fórmules més flexibles els permeti assumir una part de l'encàrrec que s'ha traslladat sense claredat, finançament, ni model a les entitats. Per això proposem crear un veritable sistema de drets socials i inclusió, sota el paradigma de la promoció del benestar, de la prevenció i de la vida en comunitat com alternativa a la institucionalització, generant un pla de desinstitucionalització, un de no institucionalització i un de treball des de la prevenció.

Cal fer una evolució orientada a la reconversió dels serveis ja existents, impulsar la innovació disruptiva en projectes socials, automatitzar l'anàlisi de dades i digitalització, ampliar la capacitat d'inversió, dissenyar una metodologia lligada a l'accés a l'habitatge, fer efectiva la integració social i sanitària, dotar d'habitatges per

la sortida dels joves al sistema de protecció, per l'acollida de persones en procés de regularització, pel Sostre 360 i per la Mesa d'Emergència i pel projecte de contractació en origen.

Apostar per projectes acceleradors i potenciadors dels drets i processos d'inclusió, crear un pla perquè les infàncies identifiquin el seu propòsit i prioritzar i activar accions preventives. Desplegament de les cases d'infants a tot el territori, donada l'evidència i el retorn positiu del model en temporalitats i en termes d'inversió social. Implantar la transformació del CRAE incorporant la metodologia casa d'infants. Implantar el projecte Et fem costat com a metodologia preventiva i alternativa a la institucionalització. Incorporar el SAIF a tots els territoris i a la cartera de serveis. Fer formació amb Family Group Conference per activar comunitats i xarxes informals. I creació d'un servei de suport a l'autonomia de les famílies dins la cartera de serveis.

I també cal garantir traçabilitat de l'atenció per fer-ho més eficient. Cal garantir que els joves tutelats amb discapacitat física, psíquica o mental iniciïn el pla de derivació abans dels divuit anys i que el dia que assoleixen la majoria d'edat ja han assolit el seu objectiu o traspàs. Garantir que els joves iniciïn projectes d'autonomia entre els quinze i els divuit anys perquè siguin efectius a partir del setze, en funció de cada cas. Vetllar perquè els joves migrants sols puguin iniciar el projecte d'emancipació al més aviat possible i evitar al màxim el canvi de serveis i referents. I generar un sistema de mesura d'impacte en compliment de drets, qualitat en l'atenció i millora de l'autonomia en les persones.

Per garantir l'emancipació dels joves, la sortida dels joves del sistema de protecció sempre ha estat un repte. Des de l'obertura del primer pis assistit el 96, passant per la creació del pla interdepartamental per joves majors de divuit anys,...

Fitxer 8

arribant a l'aprovació de la llei que generalitza el suport dels joves extutelats, hem deixat molts joves a la seva sort. Tenim un dels sistemes més garantistes del món amb relació a culminar la tasca iniciada com a infants tutelats un cop assolida la majoria d'edat, i això ha sigut i això no ha sigut de la nit al dia, hi ha hagut un esforç i una reivindicació constant per tal de no deixar feina a mig fer.

Aquest sistema, que segueix un ritme més o menys estable, s'ha vist desbordat per les onades migratòries que hem tingut, i per això la DGAIA ha exponenciat sense suficient previsió ni planificació els serveis per joves. Segurament això explica part de les dificultats i desajustos que ha patit aquesta Administració, però com que no valen excuses considerem que cal generar mecanismes flexibles i sobretot integrats a la comunitat, que puguin donar resposta efectiva a la situació actual i a futures situacions, tant d'increment com de decreixement del flux migratori.

Els plecs de licitacions i la documentació operativa associada estableixen un conjunt de mecanismes concrets que la DGAIA ha d'aplicar per garantir el correcte desenvolupament del servei adjudicat. Aquests mecanismes s'articulen a través dels seguiments administratius, la verificació documental, la supervisió dels processos d'intervenció i el control del contracte. Darrerament s'ha presentat l'informe de la Sindicatura de Greus sobre les mancances del sistema de protecció de joves tutelats des que surten als centres a divuit anys. Crec que és un bon informe, que aporta recomanacions per millorar el sistema de prestacions i seguiment dels joves. Per part de la DGAIA es va fer una auditoria que també identifica mancances i aporta millores en els procediments.

I els darrers dies la DGPIA ha creat una instrucció sobre la supervisió jurídica administrativa del compliment de requisits legalment establerts pel manteniment de la prestació econòmica pels joves extutelats per part de les persones beneficiàries i usuàries dels serveis d'avaluació i diagnòstic del SEVAP, que ha de garantir un procediment clar d'aplicació per la prestació.

Amb tot això, la nostra proposta seria unificar i universalitzar l'atenció a tots els joves que surten als divuit anys del sistema i els que tinguin dret i ho vulguin sota un mateix servei flexible i dinàmic, que acompanyi els joves en la seva emancipació efectiva del sistema de protecció.

I l'element de l'acolliment familiar, setè punt, i per nosaltres un dels més importants, és el de generar una política pública d'acolliment familiar, dotant l'ICAA del recursos suficients. Pensem que ha d'anar acompanyat d'una ampliació del model d'acolliment familiar, donant valor a les diferents fórmules d'acolliment existents i generant-ne de noves, com són l'acolliment professional, d'alta preparació o

l'acolliment especialitzat, mentre se segueixen potenciant l'acolliment en família extensa o aliena.

Cal generar un epígraf a la seguretat social, que reconegui i garanteixi l'exercici professional de les famílies acollidores com a veritables substituïts dels centres residencials i generar un projecte de professionalització de l'acolliment. Fer un pla d'exponencialització, diversificació i flexibilització de l'acolliment, perquè sigui la primera opció davant la retirada familiar. Per tant, el que proposem és dotar l'ICAA dels recursos per revertir la balança entre els infants atesos en institucions, vers els infants atesos en famílies acollides alienes.

Finalment, cal superar la crisi reputacional i sortir-ne d'enfortits. Ens preocupa l'actitud mediàtica i política que darrerament estem vivint, de creació d'un estat d'opinió alarmista respecte a la DGPIA i l'atenció a la infància. Això suposa una actitud per nosaltres profundament irresponsable, que desvia el focus de les prioritats que s'haurien de tenir com a país, desinstitucionalització infantil, i per les persones treballadores del sector de les cures i de la infància, la majoria dones, deixar d'estar precaritzades. Exigim un consens cap a un gran pacte sobre l'atenció a la infància i les famílies vulnerabilitzades i les condicions laborals avui altament precaritzades. Havíem sigut referents a l'Estat espanyol en matèria de serveis socials en molts sentits, en innovació, en condicions de persones treballadores, cal recuperar aquest lideratge.

Considerem que la DGAIA estableix i compta amb els mecanismes d'avaluació, seguiment i control per vetllar el bon funcionament dels serveis basats en la combinació de supervisió documental, verificació administrativa, auditories, coordinació operativa, control estricte del contracte. Aquests instruments asseguruen que el servei adjudicat s'ajusti als requisits tècnics, administratius, legals i procedimentals establerts en els plecs i en la normativa vigent i dicta les ordres i instruccions precises perquè ho consideri.

Com a Comissió i com a Parlament, cadascú de vostès i dels seus partits són una peça clau per assolir tots aquests reptes, que persegueixen millorar la vida de les persones que atenem i generar un marc d'oportunitats que garanteixi la igualtat entre totes. Pensem que en aquest debat obert i del que aquesta Comissió n'és un reflex,

cal prendre decisions valentes, compromeses i de mirada llarga, perquè no oblidem que el propòsit i la missió de la DGPIA no pot ser altre que entre tots nosaltres garantir els drets de la infància i contribuir a millorar el benestar i la felicitat de les persones que acompanyem, perquè ningú es quedi enrere.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Tot seguit passem a la intervenció de la senyora Josefa Arqué, en nom i representació de la Fundació Mercè Fontanilles, quan vostè vulgui.

Josefa Arqué (directora general Fundació Mercè Fontanilles)

Molt bé, bon dia. En primer lloc em presento, el meu nom és Pepa Arqué i tinc un encàrrec de la Direcció General de la Fundació Mercè Fontanilles i responc avui a la seva invitació per contribuir amb l'anàlisi i la investigació de l'activitat de la DGAIA en el període comprès del 2011 al 2025. La Fundació Mercè Fontanilles és una entitat no lucrativa, que neix amb el lema «Atents a les necessitats socials emergents», i és amb aquest tret d'identitat que, entre d'altres, l'any 1989 participem, en col·laboració i en cocreació amb l'Administració pública, en l'atenció d'una necessitat emergent, concretament en l'àmbit de la infància i l'adolescència, i així ens hem mantingut fins a l'actualitat.

Atenent a la invitació que ens han fet per comparèixer avui aquí en qualitat d'entitat experta pels més dels trenta-cinc anys, col·laborant amb l'Administració pública en general i amb la Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència en concret, no podem començar d'altra manera que posant en valor el sistema de protecció a la infància i a l'adolescència que tots plegats hem configurat fins al dia d'avui. Un sistema actualment qüestionat, potser, però amb punts forts que convé no perdre de vista.

Amb l'aprovació de la LDOIA, de la Llei dels Drets i Oportunitats a la Infància i a l'Adolescència l'any 2010, es generen oportunitats i reptes a parts iguals, obrint un període de desplegament de drets, deures, serveis, requeriments, etcètera, per tot el conjunt social i implicat en els drets i oportunitats de la infància. Ens porta sobretot a configurar i articular un model d'acollida d'infants i joves basat en la garantia dels

drets, uns drets inalienables i que tot infant i jove, pel fet de ser-ho, ha de tenir qui els vetlli i qui els garanteixi.

Un sistema de protecció que arriba actualment fins als vint-i-tres anys, donat que els factors d'exclusió social en els joves no desapareixen pel sol fet de complir els divuit anys. Un sistema que adapta la tipologia del servei a la fase vital i, per tant, a les necessitats específiques de cada infant i jove atès, esdevenint un sistema alineat amb la Convenció dels Drets dels Infants i assegurant un dret fonamental de protecció i no una política discrecional.

Hem de posar en valor la llarga trajectòria que té Catalunya en l'atenció a la infància i adolescència en risc en disposar d'un ecosistema de professionals especialitzats, que s'ha de reconèixer i encara s'ha de diversificar més, les metodologies consolidades i l'engranatge generat que implica tots els agents, educatius, sanitaris, empresarials, etcètera, per facilitar la protecció d'aquests infants i adolescents.

A partir del desplegament d'una xarxa variada de serveis, més enllà dels centres d'acollida residencials, etcètera, els espais, els SPE, els IPIs, els PILs, etcètera, molts serveis desplegats últimament, per l'atenció de diferents necessitats, però totes acompanyades de la garantia del dret de protecció i també amb el deure de la responsabilitat dels infants i adolescents, i sobretot joves atesos, d'aprofitar la capacitat inclusiva que els prestava el servei. Tots aquests serveis comporten una exigència d'implicació, de compromís i de responsabilitat per les persones que atenem. No només estem protegint infants i joves, sinó que també s'està educant des de la responsabilitat.

A Catalunya hem posat en funcionament diferents respostes per diferents necessitats, adaptant-nos a situacions de crisi, demostrant resiliència, rapidesa i capacitat de reorganització en moments de pressió. Des del 2011 al 2016 vam haver d'atendre sobreocupacions als mateixos centres. Si el sistema es trobava congestionat, els serveis i els equips també es trobaven sobrepassats, però aquestes sobreocupacions sempre van garantir els drets i la qualitat de l'atenció.

Si des del 2011 al 2016 en endavant ens trobem en un context d'alta congestió de la xarxa de serveis, una arribada massiva de joves dormint en comissaries i també al carrer, es va respondre amb una fórmula jurídica de contractes d'emergència, la

qual no ens correspon a nosaltres valorar, d'aquesta només podem dir que va permetre qui la va utilitzar tenir l'empара jurídica necessària per poder atendre qui ho necessitava. Cap ciutadà volia i no volem, i podem dir que tampoc ho volem actualment, infants i joves dormint al portal de casa seva o a cap lloc del carrer.

Molt important també posar en valor que disposem d'un marc de protecció comunitari i institucional, els infants i joves són responsabilitat de tothom, des dels serveis educatius, des dels serveis de salut, de justícia, serveis socials municipals, entitats comunitàries i, com no, el Tercer Sector social. El model de protecció català és global i no només residencial. Hem participat en construir aquest model al costat de tota la comunitat, de l'Administració i del Tercer Sector social, juntament també amb moltes altres entitats. Ho hem fet en els reptes en els que disposem d'especialització i coneixement, atenent infants i joves des de l'atenció comunitària i per la desinstitucionalització, sota les regles del sistema en cadascun dels moments, de licitació pública, d'acreditacions, de concertacions de serveis, totes elles amb la legalitat i la transparència requerida.

Aquest model ha arribat a dia d'avui a partir d'una consolidada col·laboració publicosocial, de la que Catalunya n'és referent, entenent que l'acollida no és una qüestió voluntarista, sinó un deure humanitari i una decisió col·lectiva de país. I per això hem de tenir sempre present que els infants i adolescents són subjectes de drets. L'Administració pública i el Tercer Sector social ha mostrat permanentment la voluntat de canvi i d'evolució.

Del període del 2011 a l'actualitat molts han estat els reptes socials i vers els quals l'entitat ha estat a disposició d'atendre des de la bona gestió i la millora contínua, avalada per les diverses inspeccions, les certificacions en ISO i les auditories respectives que passem cada any, col·laborant amb l'Administració pública, aportant l'expertesa i des de la bidireccionalitat de proposar i de rebre propostes per innovar, per millorar i per atendre, des del reconeixement i capacitació a les persones professionals de manera continuada, entenent que l'atenció a necessitats socials requereix de professionalització i de capacitació per abordar les problemàtiques complexes que presenten els infants i joves també, i sobretot des del treball en xarxa, amb el conjunt d'agents que contribueixen a la capacitat inclusiva de la comunitat.

En els quinze anys s'han produït contextos diversos i complexos, des de necessitats canviants i recursos no sempre disponibles, amb una certa saturació d'equips i serveis mentre les necessitats i per tant la demanda es manté creixent i complexa. L'atenció a cadascun dels reptes que ha sobrevingut en aquest període ha suposat pel conjunt del sector, per l'Administració, per la societat i per la nostra entitat un reavaluar-nos, un millorar i professionalitzar-nos, però tot plegat des d'un marc de col·laboració i de cocreació amb múltiples agents, però principalment i com correspon amb l'Administració pública com a garant de l'interès general.

La LDOIA, la Llei de Drets i Oportunitats a la Infància i a l'Adolescència, porta a revisar-nos a molts nivells, d'especialització, marcs de treball, etcètera, generant en el sector un profund treball tècnic de revisió de projectes, de metodologies i d'eines de treball, consolidant i afavorint la digitalització, creant espais de participació dels infants i joves, etcètera. Tot a partir d'implantar directrius recollides en els projectes marc, però també porta fins l'actualitat a un moment en què la LDOIA està encara en desplegament i convivint des de la seva aprovació amb necessitats socials emergents, la majoria de les quals sobrevingudes.

Destaquem un increment en el volum i en la gravetat, sobretot en la gravetat de situacions de maltractament i desprotecció infantil, que van requerir l'ampliació dels equips de valoració i maltractament infantil als EVAMIs, i també l'increment de necessitats de places i especialització des dels diferents serveis. Necessitats sobrevingudes com les derivades de l'onada migratòria que s'inicia als anys 2000, assolint pics màxims a partir del 2016, i també, com no, les...

Fitxer 9

derivades de la pandèmia de la covid-19.

Llarga és la relació de necessitats socials complexes que s'han hagut d'abordar i s'aborden actualment des de major o menor planificació, des dels governs d'uns partits o d'altres, però totes elles interpel·lant-nos a tots com a agents socials. L'atenció de necessitats s'ha d'acompanyar en primer lloc per recursos, recursos materials, professionals, econòmics i de marc jurídic, entre d'altres. I en el període 2011-2025, aquests han tingut tractes i oportunitats diferents.

El context del 2011 el marquen les conseqüències d'una recessió econòmica significativa, que impacta en retallades pressupostàries i congelació de tarifes que conviuen amb un increment de les necessitats socials. En aquests moments, la Fundació Mercè Fontanilles en concret, però m'atreveixo a dir tot el Tercer Sector social en general, treballen de costat amb l'Administració pública, mantenint els nivells d'atenció i de qualitat, donant resposta a totes les demandes i assumint desviacions econòmiques que esperàvem ser revertides en millors contextos futurs. Arribem així fins l'actualitat, amb una cartera de serveis socials vigent des de l'any 2010 i que ha d'encaixar amb calçador l'atenció a la nova realitat social, tant en la definició dels serveis com en el tipus i quantitat de recursos que l'han de desplegar.

Quant als recursos professionals, cal avançar en la materialització del treball multidisciplinari, contemplar la diversitat de perfils professionals que contribueixen i poden millorar l'atenció a les necessitats socials. Si bé es pot nodrir i es nodreix des del treball en xarxa, manca afrontar la necessitat i el repte d'encabir-los en la cartera de serveis socials. Si actualment hem de dir que ens trobem en un context de revisió profunda del model de protecció, cal tenir en compte que les revisions han de contemplar la professionalització i l'expertesa que requereix la complexitat de les necessitats socials, la millora continuada, l'agilitat que l'emergència requereix i sobretot, els agents que contribueixen des dels valors a l'enfortiment dels serveis socials. No en podrem garantir l'èxit si només s'escolta el qüestionament i els agents que fan soroll.

I, novament, repetim, aquí és on ens trobareu, com a entitat i com a Tercer Sector, motivats i motivades per atendre i enfortir el sistema d'acollida i de protecció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Tot seguit passem a la compareixença de la representació de l'Associació Noves Vies, en nom, en la persona del senyor Albert Parés i Casanova. Quan vostè vulgui, té la paraula.

Albert Parés i Casanova (president Associació Noves Vies)

Sí, gràcies. Primer, temes informàtics, com sempre. (*Pausa.*) Vinga, d'acord. Moltes gràcies. Em dic Albert Parés. Aquest document ha estat elaborat, sobretot, gràcies a l'Alexandra Rial, la meua companya que ha vingut aquí, advocada de l'Associació Noves Vies, que vam treballar aquest document el mes d'abril d'aquest any que vam venir per explicar el mateix que explicarem ara.

Ja sé que sabeu, som conscients que aquesta comissió és per un tema d'investigació de possibles temes econòmics i tal. Nosaltres pensem que al respecte, tot això que comentarem nosaltres sí que repercuteix econòmicament a la Generalitat de Catalunya, perquè jo crec, i estem veient i estem valorant, que hi ha una gran pèrdua de diners per una actuació que hauria de millorar i que sabem que pot millorar. Anirem concretant tots aquests aspectes que anirem..., bé, que ara vull comentar.

La peça principal que nosaltres creiem que hi ha d'haver quan hi ha una situació d'aquestes, de possibles digues-li malversació, digues-li com vulguis, és el jove. I aquí jo penso que haurien de passar tots els joves que han passat per la DGAIA i que poguessin opinar i dir, etcètera.

Com a entitat que som, expertes en temes d'assessorament jurídic, ja ho avanço ara, tenim un paper molt fàcil, perquè la normativa és la que és, la jurisprudència és la que és i a partir d'aquí la responsabilitat per aplicar-la ja és de l'Administració. Aquí volem comentar què és el que diu la normativa i les sentències, trenta sentències del Tribunal Suprem, potser que ja hi ha, i què està fent la Generalitat de Catalunya.

Per un costat, tot el tema de les proves de determinació de l'edat. Ja diu el Tribunal Suprem de manera reiterada que no es poden fer quan un menor disposa de passaport. Actualment s'estan fent proves de determinació de l'edat amb menors que disposen de passaport o d'algun document. Només es faran proves de determinació de l'edat quan aquell passaport s'acredita d'alguna manera, judicialment o policialment, que aquell passaport no correspon a la realitat ni correspon a aquest jove. El que no es pot fer, que és el que ens està passant sempre quan anem als judicis, és que la DGAIA i la Fiscalia diuen, és que l'aparença del menor és tal. No, a veure, tots els judicis, tots els judicis de determinació de l'edat s'estan guanyant a Barcelona com a mínim i arreu de Catalunya. També per part d'altres llocs d'Espanya.

També tenir en compte que aquestes proves tenen un marge d'error, però aquí no anem a entrar en tecnicismes, si voleu després ho podem comentar o no, però el que no es pot fer és, sistemàticament que un jove d'origen no català, no espanyol, és a dir, estranger, se li facin proves de determinació de l'edat quan disposa de passaport, quan el Tribunal Suprem està dient que no s'està fent. No dic amb això que aquí hi ha una responsabilitat patrimonial molt greu de l'Administració i estem parlant ja de possibles delictes de prevaricació. Per tant, hem d'anar molt en compte amb el que s'està fent. Després ja passarem al tema aquest d'altres temes.

Assistència jurídica. Bàsica, és bàsica. Actualment a la província de Barcelona hi ha un torn d'ofici per menors no acompanyats que se li designa un advocat d'ofici. Aquest advocat d'ofici moltes vegades no té coneixement d'on està aquell menor. Per què? Perquè en la designa no hi consta. Per què? Perquè Fiscalia no sap on està aquest menor. La Generalitat de Catalunya sí que sap on està aquest menor. Per tant, el motiu pel qual la Generalitat de Catalunya no contacta amb aquest advocat d'ofici per assessorar i acompanyar jurídicament aquest menor s'anul·la completament. Per tant, aquí estan fallant algun tipus de protocols. És molt important i és bàsic. El que no podem fer és fer veure que tenim lletrats especialitzats en tema de menors no acompanyats i que després aquests advocats no tenen contacte amb el seu, diguem-ne, client.

I temes d'autoritzacions de residència i treball, també la situació és..., perdoneu que parli clar, però com que em queden només deu minuts, no vull esgotar els temps. És molt greu la negligència per part de la Generalitat de Catalunya, perquè la normativa és molt clara. Està dient, la normativa, que en un termini màxim, en un termini de noranta dies, a un menor que entra al sistema de protecció de menors se li ha de tramitar el permís de residència. Hi ha nois que estan mesos, anys i no tenen, i arriben als divuit anys sense autorització de residència, la qual cosa provoca que aquesta persona hagi de passar al sistema de què?, de persona sense llar. És a dir, entitats s'hauran de gastar diners per aquesta persona atendre-la, perquè no visqui al carrer.

Per tant, estem malbaratant i malversant diners perquè, si aquesta persona als divuit anys hagués sortit ja amb un permís de residència i treball, com diu la normativa, ja

estaria cotitzant. I si cotitza, tots hi guanyem. D'acord? Llavors, aquí no entrarem molt a fons, però clar, quan parles amb centres de menors gestionades per entitats privades, entitats socials, fundacions, cooperatives, associacions, et diuen, entre altres coses, no, és que hem d'esperar que Fiscalia digui això, no, és que hem d'esperar que DGAIA no sé què, és que hem d'esperar. A veure, la llei és molt clara, noranta dies, és un tema matemàtic i de comptar i ja està, no es demana res més. Per tant, aquí estem veient que hi ha moltes coses que estan fallant per manques de protocols o per manca d'actuació.

Propostes molt concretes. L'advocat ha de saber, en un termini màxim de dos dies, pensem, per no dir vint-i-quatre hores, a quin centre està residint aquest menor. Això com es pot fer? Senzillament, quan l'advocat contacta amb la Generalitat, perquè com que ens obliguen a fer-ho tot a través d'instàncies escrites, no per telèfon, cosa que en part podríem entendre, en el moment, en vint-i-quatre hores, la DGAIA sap on viu aquest menor. Per tant, que em doni les dades del centre i nosaltres contactarem.

El menor té dret també a un advocat particular, no d'ofici, cosa que actualment la Generalitat de Catalunya a molts menors els està negant aquesta assistència jurídica a nivell privada. Privada, que evidentment serà altruista, òbviament, però si el menor ha designat a l'Associació Noves Vies, a l'Alexandra i a l'Albert Parés perquè l'assessori, aquest nen ja té un advocat. I això, totes aquestes normatives, la llei d'infància, la llei del, el codi civil, tot això, per no perdre temps, no cal que ho vagi dient.

Com podríem guanyar també? Si els centres de menors on està residint aquell menor que té la guarda, que tècnicament se'n diu que té la guarda, aquella entitat, aquella fundació, associació o cooperativa, li pot tramitar el permís de residència. Es fa un document per part de la DGAIA autoritzant i ja està. No es requereix cap canvi normatiu.

Reitera una vegada més que si el menor disposa de passaport, el que no podem fer és que aquest menor vagi a fer-se proves de terminació de l'edat, per les trenta sentències que hi ha del Tribunal Suprem, més no sé quantes sentències de l'Audiència Provincial de Barcelona.

És molt important, sempre es diu i es parla molt, que el menor i el jove han de ser al centre. Doncs la normativa també preveu que qualsevol resolució es notifiqui al menor. No es notifica mai res al menor i això és molt important, perquè el menor desconeix completament la seva situació. I en el cas que disposi d'un advocat també s'ha de comunicar a l'advocat.

I una altra proposta quina seria? Per què no fem un protocol senzillament que admeti, no un protocol, no, perdoneu, una autorització de la..., dic DGAIA, perdoneu perquè, com que soc antic jo, de DGPIA, la DGAIA només que faci una autorització a que l'advocat advocada pugui sol·licitar l'autorització de residència i treball, això hi guanyaríem. I ja està, i aquí no cal res més, no cal gastar-nos diners amb res més. Per tant aquí el que estic dient sobretot és que no cal més protocol, sabeu per què? Perquè ja hi ha una directriu, aquesta, la directriu 6/2020, diu tot això que jo estic dient. La meua pregunta és, per què no s'està executant?

I permeteu que us posi un exemple de la setmana passada, de l'11 de desembre del 2025. Estic molt temptat de dir el nom, però espero no dir-lo. Un menor m'arriba amb un passaport i em diu, tinc passaport i el centre de menors m'està dient que haig d'anar a fer proves per determinar l'edat. I li dic, nega't perquè no, no, tens un dret que es diu això, que et pots negar. I el menor m'insisteix, m'insisteix, és que m'estan dient, m'estan dient. Em diu, envia un mail a aquesta persona, envio un mail, li dic, el meu nom és Albert Parés, soc de l'associació tal, sóc advocat d'aquest menor, d'acord amb una sentència del Tribunal Suprem aquest menor no ha de fer-se proves de determinació de l'edat, que ho sàpigues. Amb altres paraules, però ho tinc aquí, eh? Resposta: bon dia, Albert. DGPIA m'indica que nosaltres hem de donar compliment a les resolucions que dicta la Fiscalia de Menors i de moment, la incoació i resolució dels procediments de determinació de l'edat formen part del circuit. Qualsevol altra cosa, estic a la teua disposició, moltes gràcies.

Aquesta educadora està prevaricant, està cometent un delictes, perquè m'està dient que la DGAIA li diu que obeeixi Fiscalia, i el Tribunal Suprem què és? El Tribunal Suprem és l'òrgan màxim que diu com s'han d'interpretar les normatives. Fiscalia no interpreta les sentències del Tribunal Suprem. DGAIA no aplica ni interpreta les sentències del Tribunal Suprem. Llavors, què hem de fer? No cal més protocol, és

que el protocol de 6/2020 ja ho diu, i aquí s'està parlant molt que les entitats estan professionalitzades i en saben molt, clar que sí, però sempre manca l'acompanyament jurídic, sempre.

Per temes econòmics, per..., no ho sé, m'és igual, però falta un acompanyament jurídic, perquè si jo sóc, sempre dic el mateix, si jo em posés d'educador en un centre de menors, en tres dies aquell centre de menors tanca i allà es munta una rebel·lió i no sé què passaria, perquè no en tinc ni idea, només sóc advocat. Els educadors posen la seva feina, educadors, pedagogs, i tal, ja està, però la resta.

I després, no malgastem diners per part de la Generalitat en, per exemple, concursos públics perquè gestionin els permisos de residència, perquè és..., no, a veure, a la DGAIA hi ha grans professionals, això que se'n diuen les EFIs i tal, són grans professionals i en saben. Des de la DGAIA es pot tramitar els permisos de residència. Des de la DGAIA es pot dir als centres de menors, aquest menor no ha d'anar a Fiscalia perquè té passaport. Tot això ho poden fer grans professionals que ja té la DGAIA. Per tant, no malgastem més diners. L'únic que hem de fer és que aquest correu electrònic jo no el rebi mai més. Que rebi un correu que digui, gràcies Albert, no ho sabia i ja està, no.

Per tant, el criteri polític que volem aplicar és, d'acord al que diu la normativa o ens la volem saltar i ja està, però diguem-ho clar. No diguem que s'està complint la normativa, les directrius i etcètera, perquè no s'està fent per part de la Generalitat de Catalunya. I és el que vull deixar molt clar. I es pot fer. Tot això implica que hi hagi judicis, despeses d'advocat, pèrdua de temps, a la sanitat pública a l'hora de fer les proves de determinació de l'edat, fer una radiografia, fer una visita al metge, també pèrdua de temps i també pèrdua de diners per la sanitat pública.

Fitxer 10

No tramitem els permisos de treball, llavors assistència social quan aquella persona podria estar cotitzant. Per tant, jo penso que aquí..., no vull esgotar més temps perquè estic dient el mateix sota l'estona. L'únic que hem de fer és, si us plau, reaccionem.

Reaccionem i senzillament apliquem el que diu la normativa.

Res més, gràcies.

El president

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor Parés, senyora Arqué, senyor Pascual, per les seves aportacions, pel seu testimoni, les seves compareixences. Tot seguit, passem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Ennatu Domingo Soler. Quan vostè vulgui.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Gràcies també al senyor Jordi Pascual, a la senyora Josefa Arqué i al senyor Albert Parés per la seva compareixença. Jo, en primer lloc, m'agradaria dir que des de Junts agraïm la bona feina que fan les entitats socials que donen serveis i acompanyen els beneficiaris en l'àmbit de la infància i l'adolescència, i l'acolliment, perdoneu. Això és un fet inqüestionable, però sí que és cert que creiem que cal afrontar amb contundència les al·legacions d'irregularitats en la gestió dels recursos públics per part de la DGAIA i la seva relació amb les entitats socials a qui, com heu esmentat, s'ha delegat la provisió de serveis.

Aquesta és la segona vegada que compareixen a retre comptes sobre la gestió dels recursos, les irregularitats de la DGAIA i, en concret, també del servei del SEVAP. I ho van fer en una sessió ordinària de la Comissió de Drets Socials i no hi va haver temps de respondre a totes les preguntes que us vam fer i esperem que avui tampoc hi ha el temps, però esperem que ens pugueu respondre algunes de les preguntes que ens agradaria repetir i fer-vos en relació amb la reforma que s'està fent, però sobretot també en intentar entendre millor el que ha passat la darrera dècada en relació amb la delegació dels serveis i provisions en l'àmbit de la infància.

Tenim un informe de la Sindicatura de Comptes i un informe del Síndic de Greuges que donen evidència de les possibles irregularitats i la manca de control dels serveis d'habitatge gestionats precisament per Resilis i la Fundació Mercè Fontanilles. També hi ha una carta, un comunicat per part de les treballadores del SEVAP i una

carta dirigida al Departament de Drets Socials denunciant la condició de treball i també, d'alguna manera, la funció de l'entitat en el control d'aquests serveis.

Per tant, els canvis ja es portaven arrossegant des de fa anys, es demanaven i reclamaven, però veiem que la qüestió de garantir la transparència i el control són responsabilitat de l'Administració i els canvis han de venir per l'Administració i, per tant, veiem que hi ha hagut una reforma que principalment ha suposat un canvi de nom, però en canvi no s'han materialitzat els canvis concrets que necessita el sistema per ser millorat i per atendre millor les necessitats dels menors. I és un canvi que no ha generat confiança en els ciutadans, creiem, ni en les professionals, ni en les entitats socials mateixes, perquè hi ha moltes recomanacions que han quedat fora d'aquesta reforma i, per tant, creiem que és important garantir la transparència i per això us volem fer les preguntes que us farem ara.

En primer lloc, ens agradaria preguntar quins canvis s'han fet en el funcionament de Resilis i Mercè Fontanilles des que es van anunciar i van sortir a llum les irregularitats en el seguiment dels serveis i prestacions als menors tutelats i extutelats. I això ho dic perquè crec que totes les propostes que ens heu fet les comprem. El tema de millorar l'equiparació, fer l'equiparació salarial, vull dir, ens heu donat moltes recomanacions en la millora de l'atenció als infants un cop surten del sistema i que, evidentment, necessiten molt més suport del que tenen i, per exemple, la recomanació d'unificar els serveis ens sembla molt coherent amb la diagnosi que s'ha fet.

Després, també ens agradaria si poguéssiu compartir els resultats de l'auditoria interna que es va fer a càrrec de Judilex. Aquest és un informe que nosaltres hem demanat que es presenti en el context d'aquesta comissió d'investigació, però sí que ens agradaria aprofitar l'oportunitat que esteu aquí per si podeu compartir els principals resultats d'aquesta auditoria.

I, en quart lloc, també nosaltres, quan es va constituir aquesta comissió d'investigació, vam demanar explicacions sobre la prorrogació del contracte de Resilis amb l'Administració. Això ho vam fer perquè la consellera no va donar explicacions suficients com perquè en el transcurs d'aquests mesos es prorrogui un contracte amb una entitat que justament està al mig d'aquestes al·legacions

d'irregularitat. Per tant, com que la consellera encara ho ha de fer, us demanem a vostès si ens podríeu explicar la vostra perspectiva.

I, per acabar, pel respecte a l'associació Noves Vies, nosaltres creiem que era important que vinguéssiu a comparèixer pel fet que ens ajuda a entendre què passa amb els menors un cop surten de la DGAIA, què passa, quins serveis tenen i com es desenvolupen. Ens agradaria saber quins són els mecanismes que s'han de millorar concretament per garantir l'emancipació dels joves extutelats. Com heu dit, molts joves cauen en situació de sensellarisme i, en aquest sentit, m'agradaria si ens poguéssiu dir quants joves heu assessorat i quin és el volum de joves que cauen en situació de sense llar per culpa justament de les casuístiques que ens heu explicat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'honorable diputat Joan Ignasi Elena Garcia, quan vostè vulgui.

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies, president, i gràcies als tres compareixents. Com es produeix sistemàticament una estigmatització de les persones que venen d'altres països, legítimament jo també voldria reiterar una cosa que he dit abans. S'ha publicat recentment una dada, em sembla molt rellevant, que un nou de cada deu persones que han estat tutelades o treballen o treballen o estudien. I, per tant, doncs, em sembla que és un element molt rellevant i molt destacable, perquè posa llum sobre un fenomen que, malauradament, per part de formacions polítiques, segur que des de la seva legitimitat a l'hora de fer propostes, doncs, les estigmatitzen. Des del nostre punt de vista ens sembla que això és dolent per la convivència i, per tant, és bo i per això ho faig, de reiterar-ho.

En segon lloc, en el senyor Parés, aquest objecte, l'objecte de la comissió justament és això, és intentar analitzar tots els errors que es cometien i, per tant, agraïm la seva participació i la seva presència, les seves propostes i les seves denúncies, diguem-ne, o, en tot cas, l'exposar les mancances, perquè sí, el jove ha d'estar al centre i aquesta ha de ser la vocació i la nostra preocupació. I els ben asseguro que la

presència d'aquest diputat, i segur que de tots els que estem aquí, és aquesta, intentar millorar i, per tant, en aquest sentit, agraïm les seves aportacions i les analitzarem i també, si ens passa papers sobre el tema, així ho farem, eh?, perquè aquest és l'objectiu de la comissió, analitzar el que ha passat i, també, sobretot, mirar de trobar sortides i millorar el sistema.

A les altres entitats els voldria preguntar quina valoració fan del seguiment dels serveis i prestacions per l'emancipació de joves extutelats per part de la DGAIA. Quins elements de millora consideren que hi ha, tan propis, de les seves pròpies entitats com, també, naturalment, de l'Administració. Què creuen que és el que ha mancat i quin impacte ha tingut el tensionament, com a conseqüència, el 16, 17, 18, de l'arribada de tants joves no acompanyats? I, també, i quines són les disfuncions que hi ha en aquests moments en l'atenció a les persones menors i per què creuen que aquestes disfuncions o aquests defectes en l'atenció, aquests errors en l'atenció o aquestes mancances en l'atenció, quina és la raó per la qual es donen?

Alhora també s'ha fet referència, crec que hi ha dues entitats que gestionen els serveis que es van concessionar, diguem-ne, no?, de seguiment de les prestacions. Com es va donar aquest servei? És a dir, com el van rebre? Diguem-ne, quin va ser el títol jurídic que els va fer habilitadors d'això i sobre si en el procediment hi va haver algun tipus de disfunció o alguna crítica o alguna denúncia d'altres entitats que es presentessin, etcètera.

Comparteixo, també, la necessitat que aquesta anàlisi i el treball d'aquesta comissió, i en aquest sentit l'Ennatu ha fet unes quantes preguntes que és bo que tots plegats ens contestem sense cap mena de dubte.

I, finalment, una reflexió més general que també l'he fet abans, si és que creuen que les prestacions que es donen s'adeqüen a les necessitats que hi ha. No dic tant en la quantitat, que segur que no, sinó en l'orientació. Si no hi ha una disfunció sovint entre l'esquema, l'esquelet dels serveis de prestació i de suport a les persones, en aquest cas menors, i les necessitats que realment hi ha. No hi ha una rigidesa molt notable que impedeix la flexibilitat per permetre tenir elements de suport i que siguin més adequats a la realitat.

I, en aquest sentit, també posar l'accent, com ho he fet amb les entitats anteriors, a la necessitat que hi hagi un cert consens que surti d'aquesta comissió i dels treballs d'aquesta comissió, que sí, han d'analitzar les coses que no han funcionat per part de l'Administració i, per què no, també de les entitats, però que serveixi perquè, com en altres àmbits, hi hagi uns mínims consensos, que no hi hagi permanentment un daltabaix i un canvi d'orientació de les polítiques i en aquest sentit, em sembla que és una bona oportunitat aquesta comissió perquè això vagi en aquesta direcció.

I, finalment, la referència que em sembla una de les coses més preocupants, que és aquesta valoració que han fet i que altres entitats fan sobre la necessitat d'equiparar, d'equiparació salarial, pel que provoca no només d'injustícia per la situació dels professionals, sinó també de manca d'estabilitat de les seves pròpies organitzacions i del conjunt del sistema. És a dir, el fet que no hi hagi una equiparació salarial dels treballadors socials en relació amb altres sectors fa que, moltes vegades, la dificultat de trobar professionals sigui molt més gran i, per tant, la poca estabilitat entre els treballadors del sistema.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Com dit abans, havent-hi l'excusa de la representant del Grup Parlamentari del Partit Popular, passem al torn d'intervenció del Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula la diputada María Elisa García Fuster, quan vostè vulgui.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Gracias por las ponencias. ¿Dónde está el dinero de los catalanes? ¿A qué bolsillo ha ido a parar el dinero de los impuestos de los catalanes? ¿Saben dónde estamos? Estamos en una comisión de investigación para vislumbrar las irregularidades cometidas por sus empresas, las fundaciones Resilis y Mercè Fontanilles, señaladas por el Tribunal de Cuentas por antifraude y razón por la que la Administración pública está siendo investigada por Fiscalía.

Miren, a VOX ya nos parece vergonzoso que en una Cataluña en la que casi medio millón de niños se encuentran en riesgo de pobreza extrema y exclusión social, o más de veinte mil niños reciben clases en barracones helándose de frío en invierno,

a ustedes se las pague más de cuatro mil quinientos euros mensuales por cada uno de los menores extranjeros no acompañados, o exmenores, a los que ustedes dan pensión completa. Pero es que, aparte de este sinsentido, la asociación de sus dos empresas, UT Fontanilles-Resilis, pagaron más de 5 millones de euros a extutelados que no tocaban, pese a ser alertados de este fraude en varias ocasiones por algunos de sus trabajadores.

Eso es por lo que se las ha convocado a una comisión de investigación. Pero en vez de eso, se han sentado ahí a decirnos cómo hay que hacer las cosas. Ustedes, que recibieron pagos de la Generalitat que están siendo investigados por Fiscalía por fraude, ustedes que facturaron a la Generalitat por exmenas que ni siquiera vivían en Cataluña y que audios depositados en Fiscalía les señalan como conocedores de este fraude. Y resulta que se sientan en sede parlamentaria a decirnos qué es lo que falla en el sistema. Lo que falla en el sistema son ustedes. Ustedes y todos los que han y hacen negocio con los menas y exmenas.

La verdad es que se están riendo de nosotros. Se están riendo del sistema. Y se están riendo de todos los catalanes a los que exprimen a impuestos para pagar la manutención de menas y exmenas, incluso cuando ya no tienen derecho por ley a recibir nada de los españoles. Y se ríen de todos con la complicidad de socialistas y de separatistas, bajo cuyo paraguas han actuado y siguen actuando, recibiendo año tras año millones de euros para hacer exactamente lo mismo que hacían, exactamente lo mismo por lo que las señaló Antifraude, y exactamente lo mismo por lo que la Administración está siendo investigada por Fiscalía.

Así que díganos por favor, ¿dónde está el dinero de los catalanes y cómo explican que pagasen a exmenas prestaciones que no las correspondían pese a ser una y otra...

Fitxer 11

vez avisados de este fraude por algunos de sus trabajadores?

Gracias.

El president

Tot seguit passem al torn d'intervenció del Grup Parlamentari de Comuns. Té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya, quan vostè vulgui.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. I gràcies a les representants de les fundacions Resilis, Mercè Fontanilles i l'associació Noves Vies per la seva compareixença. Com no tenim massa temps, passaré directament a les preguntes i, en qualsevol cas, com ja entenc que hi ha molta acumulació de preguntes, si posteriorment ho consideren oportú fer-nos arribar informació complementària, doncs per part nostra l'analitzarem amb tot deteniment, encara que no s'hagi aportat presencialment a dia d'avui.

Feia referència el representant de Noves Vies al fet que els menors de més de dotze anys són els únics que tenen dret a rebre la notificació, tant de la resolució de desemparament com la possibilitat d'impugnar-la. També respecte d'altres decisions, si no consideren que existeix un clar conflicte d'interessos que suposa que la representació legal del menor l'ostenti la mateixa direcció general que l'està separant de la seva família, sense poder designar una representació lletrada pròpia i, per tant, sense que hi hagi cap contraposició als punts de vista de l'Administració. I si considera que aquest mateix conflicte d'interessos no es podria donar pel que fa a la tramitació del permís de treball i residència que, com molt bé situava, es podria produir amb una simple autorització a càrrec de la mateixa.

Respecte a la resta de qüestions, si consideren que s'ha respectat la normativa en matèria de prestacions i serveis d'habitatge pels joves extutelats, si s'han aplicat correctament els deures de comprovació i seguiment establerts per la normativa aplicable al SEVAP, així com si els procediments interns respecten els criteris d'objectivitat i supervisió imprescindibles establerts per la gestió delegada, i si consideren que hi ha evidència de conflictes d'interès derivats de la gestió conjunta dels serveis d'habitatge i del SEVAP.

Per què consideren que no s'ha garantit que tots els joves accedeixin als serveis d'habitatge immediatament després de la majoria d'edat i els tres mesos posteriors? A què ho atribueixen? Quina és la proporció respecte al total? I quants haurien passat a situació de sensellarisme? Quins criteris objectius han impedit l'assignació d'una plaça dins de termini? I quins s'han aplicat per assignar aquesta plaça dins de

l'entorn territorial del jove? Quines mesures s'han pres per evitar que la disponibilitat de places limitades retardés l'accés als serveis?

Quins expedients per prestació d'habitatge corresponen a joves que haurien estat fora de Catalunya per motius laborals? Si consideren que s'ha complert la legislació vigent respecte a la suspensió o extinció automàtica de la prestació en aquests casos, com s'hauria justificat que estades laborals fora de Catalunya no provoquin la suspensió o extinció automàtica de la prestació, contravenint la legislació vigent? Quants expedients consideren que arriben al SEVAP sense prou comprovació prèvia dels requisits per part del servei d'habitatge i en quina proporció? Què impedeix que el servei d'habitatge faci una comprovació real abans de derivar els expedients al SEVAP?

Quina documentació acredita si els joves derivats al SEVAP estaven treballant al moment de la derivació? I quin temps mitjà ha transcorregut des de la derivació fins a la resolució de suspensió o extinció de la prestació? Quin impacte ha tingut aquesta pràctica sobre el temps d'extinció de les prestacions, també sobre la situació econòmica dels joves? Si s'han detectat discrepàncies entre la documentació de l'expedient i la situació real dels joves, quines actuacions concretes s'han dut a terme per assegurar que les revisions dels plans de treball i inserció reflecteixen la situació laboral real dels joves? I com es justifica que el personal encarregat de tramitar les prestacions no s'hagi dimensionat adequadament, tot i l'increment del nombre de beneficiaris?

En quant xifren el dèficit de personal? Per què es permet que les places de servei d'habitatge quedin ocupades amb un ús o amb una infrautilització o ocupació parcial? De quantes places estaríem parlant? Quin criteri objectiu s'ha aplicat per determinar la baixa en cas d'aquest ús parcial o esporàdic? Com es garanteix que les entitats gestores no puguin dilatar artificialment l'ocupació de places per incrementar la contraprestació econòmica? Com impacta sobre la contraprestació econòmica aquesta infrautilització? Quin impacte fiscal han tingut aquests imports sobre els joves, declaració d'IRPF, reintegraments, etcètera?

I vaig acabant, president. Per què no s'han dut a terme auditories o controls específics sobre el SEVAP i els serveis d'habitatge? Quins mecanismes de

supervisió existeixen per garantir la correcta extinció o suspensió de prestacions? I quins mecanismes consideren que haurien estat necessaris per evitar aquests conflictes d'interès en la gestió de prestacions i serveis?

I, ja per acabar, quines unitats intervenen en la tramitació de les prestacions i quina funció exerceix cadascuna? Per què no hi ha una coordinació efectiva entre aquestes diverses unitats, incloent el servei de gestió administrativa, el SEVAP, serveis d'habitatge, tot i intervenir conjuntament en els expedients? I com es garanteix que la manca de coordinació no pugui afectar la correcta tramitació de les prestacions?

Gràcies.

El president

Tot seguit, en nom i representació del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina, quan vostè vulgui.

Maria Pilar Castillejo Medina

Moltes gràcies, president. Gràcies també als compareixents, alguns no són la primera vegada que els tenim aquesta legislatura. Començo pel final, per l'explicació que ens han fet de l'associació Can Vies..., de Noves Vies, perdó, de l'associació Noves Vies. Compartim totalment amb vostè que fer aquestes proves d'edat als joves que tenen passaport i incomplir el màxim de noranta dies per tramitar el permís de residència i treball és una vulneració molt greu dels drets i que, a més a més, és una responsabilitat de l'Administració això que està passant. Per tant, jo crec que ho ha explicat molt detalladament.

Tenim sentències del Tribunal Suprem que diuen com s'ha de fer, tenen instruccions i protocols que determinen com s'ha de fer. La pregunta és per què l'Administració no està complint amb allò que ha de fer i, com molt bé ha dit, per què està prevaricant. Cal que anem més enllà, cal que judicialitzem el tema, cal que posem temes de..., que busquem realment culpables, dient, esteu prevaricant i fent denúncies perquè això passi. No acabo d'entendre per què, si és tan clar, continuem amb aquesta situació. I què en pensa, què podíem fer a partir d'ara? Una vegada està denunciat, una vegada està explicat, una vegada és públic i no passa res, i

continua passant. Fa molt temps que vostè està darrere d'aquest tema, que ho està denunciant i aquí no es mou res. Què pensa que podíem fer la resta que no estem governant?

Respecte a les fundacions Resilis i Mercè Fontanilles, jo crec que hi ha molts companys aquí que els han fet moltes preguntes, també els hi vam fer l'última, la darrera vegada que van ser aquí i moltes van quedar sense contestar. També voldria continuar amb aquest tema i a veure si avui tenim algunes respostes més. Vostès gestionen recursos públics destinats a la protecció d'infants i joves? Ens poden explicar els seus mecanismes interns per garantir que tots aquests recursos s'utilitzen estrictament per garantir la protecció dels infants i dels joves i quins no?

L'informe de la Sindicatura de Comptes, el 6/2025, parla d'aquesta manca de seguiment i de control eficaç del conjunt del sistema. Quina part d'aquesta manca de control recau en les entitats i quina part d'aquesta manca de control recau en la DGAIA, què hauria de fer la DGAIA per controlar millor?

Quan van tenir coneixement per primera vegada de totes les disfuncions i irregularitats en la gestió de prestacions de serveis vinculats a infants i joves tutelats? Quan van tenir aquesta primera informació? Quan ho van detectar, quines accions van emprendre? Vostès ens han parlat d'aquesta..., el gener del 2025, que quan van tenir coneixement a través d'una persona treballadora van encarregar una investigació a una empresa externa especialitzada en compliance penal, Judilex. Ens podríem fer arribar una còpia d'aquest informe elaborat per Judilex? L'havíem demanat també l'altra vegada i tampoc no se'ns ha fet arribar.

Poden afirmar davant de la Comissió i dir-ho que ho gravi la càmera, que mai han detectat pràctiques irregulars, ni pressions per reduir costos o decisions que prioritzessin criteris econòmics per sobre del benestar dels infants i dels joves? Amb les ràtios que tenen els seus centres i els serveis que gestionen coincideixen que amb aquestes ràtios poden garantir una protecció de qualitat? I els protocols que tenen els poden aplicar amb les ràtios que tenen, amb les que tenen realment, no amb les que determina l'Administració que haurien de tenir?

Quins canals interns tenen perquè els treballadors i les treballadores puguin denunciar irregularitats sense represàlies? Els tenen? Consideren acceptable,

consideren normal que un treballador que denunciï irregularitats acabi com a testimoni protegit a Antifrau? Què diu això del funcionament d'aquest sector i de la relació entre entitats i Administració, si una persona per poder denunciar ha d'anar a parar com a testimoni protegit? Vostès ho han fet, protegir els professionals que han alertat de males pràctiques o hi ha hagut pressions, silenci, represàlies, com ens expliquen?

En el fons el que li estem preguntant és si quan va passar tot això, quan va haver-hi denúncies explícites vostès van mirar cap a una altra banda, no sabien què passava? Com controlaven els seus serveis? Ho controlaven vostès, controlava la DGAIA? I, en definitiva, si és que els pesa més el contracte que els drets dels infants?

Després els hi volia preguntar també sobre temes d'habitatge. Hi ha fundacions que gestionen serveis de protecció i emancipació que alhora disposen d'immobiliàries pròpies o participades que sí que tenen ànim de lucre, on viuen infants o joves finançats amb diners públics? Consideren acceptable que aquests diners públics que estan destinats a la protecció dels infants i dels joves acabin generant patrimoni que és privat o benefici immobiliari dins del mateix ecosistema que els tutela i que els acompanya?

Què passa amb els pisos comprats o rehabilitats amb diners públics? Reverteixen al sector públic o passen a formar part del patrimoni privat de l'entitat? En el fons també els estem preguntant qui es queda el pis quan s'acaba el projecte? Si aquests diners són públics, quan el patrimoni és privat, si els sembla acceptable...

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Tot seguit, en no haver-hi cap representant del Grup Parlamentari Mixt passaríem al torn d'intervenció del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la diputada Mónica Ríos García, quan vostè vulgui.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, president. No sé si m'han deixat cap pregunta però en tot cas faré la intervenció. En primer lloc, gràcies senyor Pascual, senyora Arqué i al senyor Parés per les seves informacions i compareixences.

Gràcies al senyor Parés perquè sempre és molt clar en la seva exposició, vull dir, és molt entenedor i molt clar. Jo sí que, segurament ja li han preguntat, però sí que en la qüestió aquesta dels noranta dies, que em sembla molt significatiu per l'autorització de residència i treball. És que em costa..., per quina raó? Perquè al final l'Administració el que vol és que aquests joves s'incorporin al mercat laboral, puguin tenir un projecte de futur... És una qüestió generalitzada o és puntual? Una mica, quan es troba amb aquestes situacions, amb quin número de joves es troba en aquesta situació que tenen aquest dret però no es fa efectiu o posen traves, perquè crec que és un tema important i rellevant.

Respecte..., el senyor Pascual ha apuntat qüestions que surten en aquest temps que portem de compareixences d'aquesta comissió, sobretot en el tema de les condicions salarials, és un tema..., salarials i laborals. És cert que la darrera Comissió de Drets Socials i Inclusió vam demanar la compareixença del secretari general precisament per explicar l'informe d'impacte econòmic que ha fet el Govern. Perquè, clar, portem deu anys de dèficit, de no increment de tarifes, també ho han apuntat, amb tarifes congelades. Per tant, veure quin és el muntant econòmic amb què hem de treballar per tal de revertir aquesta situació amb un calendari progressiu, perquè malauradament el dèficit no es pot revertir en qüestió d'un any.

També parlava de desinstitucionalització, també en parlem sovint, en el tema de prevenció parlava dels CRAEs, de la Casa d'Infants, Family Group Conference. Jo he tingut una experiència a nivell municipal, no em dona temps d'explicar-ho, però és veritat que són intervencions comunitàries que ajuden molt a prevenir, no haver d'actuar com ha passat aquests darrers anys, que segurament s'ha actuat davant de la urgència, amb les eines que hi havia en aquell moment.

Una pregunta, sí que aquesta no s'ha fet, amb la modificació de la Llei de la Renda Garantida de Ciutadania es planteja que la prestació de joves extutelats estigui dintre d'aquesta llei. No sé com valoren aquesta iniciativa, crec que és important la seva opinió.

Després la senyora Fontanilles parlava de la Llei de Drets i Oportunitats de la Infància i l'Adolescència. Bé, abans la representant de la Fedaia ens deia que s'ha desplegat un vint per cent aquesta llei des del 2010, per tant, és veritat que queda molta feina a fer. I després parlava també que calia una revisió profunda del model de protecció. El maig –com saben–, del 2025 la consellera de Drets Socials i Inclusió Mónica Martínez Bravo va presentar aquesta refundació de la DGPIA, que era una transformació jo crec que ambiciosa i important, no només un canvi de nom, a més de molt demandada pel Tercer Sector, per famílies...

Fitxer 12

i fins i tot per grups polítics. També una mica quina és l'opinió d'aquesta refundació, ja que s'ha referit que calia aquesta transformació.

Sobre..., la pròrroga sobre la contractació amb Resilis és veritat que hi ha una compareixença aprovada de la consellera de Drets Socials i Inclusió per explicar-ho, per tant no entraré, quan la consellera vingui donarà les explicacions pertinents.

I sí que una pregunta que segurament serà reiterativa, però sí que també m'interessaria una mica quins mecanismes de control interns tenien les seves fundacions en casos de si hi ha una denúncia d'un treballador o en la pròpia gestió de les seves fundacions, quin seria el circuit, si en aquest sentit tenen algun protocol d'actuació per donar-hi resposta.

I bé, ja han fet les preguntes que també tenia, per tant moltíssimes gràcies a tots tres per la compareixença d'avui.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit passem al torn de respostes pel mateix ordre que han intervingut a l'inici de la sessió, per tant, senyor Pascual, té vostè la paraula per un temps de set minuts, quan vulgui.

Jordi Pascual i Pèlach (director general Fundació Resilis)

Miri, senyora María Elisa García. A aquesta comissió o sigui, vinc amb caràcter d'expert i aquesta comissió, si analitzes tot el que està pretenent, bàsicament és,

pretén poder redefinir, si cal redefinir, el que seria l'atenció a la infància a Catalunya i és el que he intentat aportar. Les situacions que no estan judicialitzades però que es fan veure que estan judicialitzades, si algun dia estan judicialitzades ja es donarà la resposta allà on correspon, però és totalment fals que avui hi hagi cap situació d'aquestes judicialitzada.

Després, que un treballador denuncia una cosa no vol dir que aquella cosa sigui veritat, és la versió d'un treballador que té tots els drets, tots, tots els drets garantits però que, si a més, ell vol utilitzar altres mecanismes que el nostre dret català té, els pot utilitzar, però els garantits dintre del marc laboral els té absolutament tots. I sinó, mirin, la relació laboral que continua absolutament vigent amb aquesta persona i que d'això.

Després, també m'agradaria, o sigui, m'han tornat a fer les mateixes preguntes que l'altra vegada. Jo entenia que era un altre era un altre moment, i a més a més, a tots els hi vaig respondre les preguntes per escrit de l'altra vegada, totes, però bé, no tinc cap inconvenient en tornar-les a portar per escrit i que puguem si volen tornar-les a valorar.

Però, per exemple, per aclarir el tema aquest de la immobiliària famosa que des de la CUP sempre diuen. Jo no sé d'on treuen aquesta informació, m'encantaria conèixer aquesta informació verídica d'on surt. Les organitzacions utilitzem equipaments per tal de poder atendre els nostres recursos i com li vaig explicar en la reunió privada que vam tenir, un pot optar per tenir aquest equipament en un lloguer o pot tenir-lo amb una hipoteca. Les dues maneres són exactament igual de lícites.

Després, nosaltres des dels inicis pensem que la millor fórmula és que l'equipament pugui estar a disposició, perquè les peculiaritats que tenen aquests equipaments són molt específiques, per tant, necessiten unes inversions, unes característiques, etcètera. Per tant, qualsevol acció, qualsevol actiu, qualsevol inversió que hi ha és titularitat de la Fundació, Fundació sense ànim de lucre amb un protectorat que vella perquè això sigui així, per tant, l'actiu i el passiu està absolutament dintre del que seria el marc de les organitzacions sense afany de lucre a Catalunya.

Per altra part també tenim una altra acció molt lligada a l'habitatge per poder facilitar que els joves que surten del sistema puguin tenir habitatge, que és la borsa d'habitatge. I la borsa d'habitatge com funciona? Funciona que a Catalunya tenim una llei que és molt interessant, que és el dret de retracte sobre els equipaments que els bancs han exercit l'adquisició, que ajuntaments, Generalitat i entitats socials que treballem amb habitatge social puguem adquirir el dret d'ús durant setanta-cinc anys mentre aquest habitatge s'utilitza exclusivament per acció social i «vivenda» social. Per tant, sí, tenim habitatges, utilitzem habitatges, però dintre del marc d'una organització sense afany de lucre que ho regula, que ho té i que ho utilitza.

Després, no hi ha evidències, ni irregularitats, no hi són. O sigui, si analitza i si busca la documentació i busca els requeriments aquí els té, li donaran les explicacions específiques de que aquí realment el que passa és que sí que hi ha un tap administratiu i és un tap administratiu i l'Administració, que en el moment en què va crear, externalitzar el SEVAP va crear un equip de professionals per poder fer aquests seguiments i aquestes valoracions que s'estan fent, no va incrementar els recursos per poder fer els processos de valoració i adjudicació.

Nosaltres no toquem ni un euro de les prestacions que van de l'Administració al nano, només fem uns informes que el que fan és valorar en quina situació està i no tenim dret a arribar a la documentació oficial. Per tant, no podem per exemple veure una vida laboral, sinó que aquest concepte és el noi que ens ha de dir la seva situació laboral. Per tant, no hi ha nois que nosaltres tinguem coneixement ni consciència que estiguin treballant fora de Catalunya, llevat que sigui el noi que no ens ho informa o que en el moment en què arriba la revisió per part de l'Administració allà es detecti i s'identifiqui que aquella persona durant un període va estar fent això. Per tant, serà l'Administració que ho identificarà i a partir d'aquest moment li retirarà, si és el corresponent, aquesta prestació.

Núria, perdona però és una tesi el que tu demanes. Ho farem, t'ho passarem. (*Veus de fons.*) No, no, m'agrada i penso que està molt ben dimensionat, demanat i tot plegat, però necessito una mica de calma i tranquil·litat per poder-te passar tota aquesta acció, d'acord?

Després,..., sí, el camí cap al que seria aconseguir l'equiparació. Jo penso que és molt important que fem aquesta acció perquè realment, si no, estem en una situació veritablement de desigualtat amb relació al que seria el lloc on aquest nano acaba anant a ser atès. Perquè si acaba en un servei propi de la DGAIA, que són molt pocs com us he dit a l'exposició, té unes condicions lligades als professionals que allà tenen unes certes permanències, perquè tenen unes condicions laborals molt diferents als que podem tenir nosaltres perquè anem lligats a una ràtio i a un mòdul específic que ho defineix.

A veure..., jo crec que sí que és bo que passi a la Renta Garantida. Sí, penso que..., és important que aquests joves tinguin la renta garantida i siguin una de les excepcions, però penso que el millor és que estiguin dintre d'un mateix sistema i un mateix servei.

(*Veus de fons.*) Bé, no ho sé. Jo..., penso que..., els hi torno a dir el que vaig dir l'altra vegada. O sigui, que realment nosaltres estem molt tranquils amb el que fem, com ho fem i per què ho fem. No tenim res a amagar, no tenim res a no explicar i penso que hi ha un concepte que segurament és en el que ens basem i que segurament que ens basem la majoria d'entitats del Tercer Sector, que és el que seria el concepte de l'interès general i el bé comú. I penso que és aquest des del paradigma on treballem i des d'on s'ha de treballar i on aquest marc de confiança entre administracions i entitats, que també de processos de fiscalització i de control, etcètera, però no podem estar tot el dia vigilant l'altre què fa. O sigui, el que hem de fer és marcar els mecanismes, donar els marcs normatius i fer que això es compleixi.

Dintre de la nostra organització tenim molts marcs normatius. L'auditoria aquesta que estan demanant la vam traspasar a qui correspon, que és a la DGAIA. I jo em consta que..., i a la DGAIA li hem traspassat traient les dades significatives que per reproducció de dades no es poden entregar. Per tant, jo..., serà la DGAIA, si per cas, que els hi passarà, perquè és qui té el contracte amb nosaltres i a qui jo em dec per poder fer aquest trasllat d'un document intern, que exerceix l'entitat com un dels molts sistemes de control que nosaltres exercim i que l'Administració ens fa exercir i que té la potestat per exercir-los en qualsevol moment que consideri que s'han d'exercir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Pascual. Tot seguit, té la paraula la senyora Arqué, en nom de la Fundació Mercè Fontanilles, quan vostè vulgui.

Josefa Arqué (directora general Fundació Mercè Fontanilles)

Han sortit moltes preguntes, però n'hi ha una en comú que és que tothom ens demana una mica més que tornem a explicar, tot i que ho vam fer, però que tornem a centrar una mica el tema de la SEVAP, que és el que atorga, diguéssim, com més..., jo què sé, interrogants. D'acord. El servei de prestacions econòmiques a joves extutelats a Catalunya, primera comunitat autònoma, no n'hi ha cap més on s'atorgui, s'atorga des del 1900 i escaig, i ho gestionava tot, exclusivament, l'Administració directament.

Què passa? Que arriba l'any 2021 i surt una licitació pública a la que es poden presentar diferents entitats. Crec recordar, ara no ho portava això com a dada, però crec recordar que igual ens van presentar tretze entitats per gestionar aquesta unitat de prestacions a tot Catalunya, a Barcelona, Barcelona comarques, Barcelona metropolitana, Lleida, Tarragona, Girona i Terres de l'Ebre. Què passa? Que nosaltres, Fundació Resilis, Fundació Mercè Fontanilles, que tenim experiència prèvia de col·laborar amb altres serveis, diem, ostres, entre tots dos ens podríem presentar en aquesta licitació i entre tots dos, entre totes dues entitats tindríem capacitat de donar resposta a tot Catalunya.

Nosaltres vam analitzar, coneixíem, coneixem el tema perquè portem molts anys treballant acompanyant joves, tal com hem dit, i amb joves en processos d'emancipació i hem ajudat a construir el model que hi ha instal·lat a Catalunya. I vèiem la necessitat i vam dir, d'acord, doncs ens presentem. Quina és la nostra sorpresa que sortim com a entitat, el projecte més ben valorat a totes, diguéssim, a totes les licitacions de cada un dels territoris de Catalunya. Doncs, ostres, no ens ho pensàvem però bé, és així, doncs ens fiquem a treballar. Tant és així que hi fiquem inclús recursos propis de l'entitat per poder donar també una coherència amb tots els serveis.

Per tant, al setembre, és al setembre del 2022 quan fem la primera reunió d'atorgament dels primers casos i així progressivament se'ns van traspasant els joves, diguéssim les persones joves a atendre. Setembre del 2022, crec que és important la data per quan surten després les altres qüestions. Quina és, o sigui, de tot el procés que hi ha a l'atenció d'aquests joves se'ns traspassa una part d'aquest procés, no tota, una part. Els joves, estiguin en pisos, estiguin en altres serveis, tal, poden demanar la prestació, però quan la demanen, la demanen directament a l'Administració pública, a la DGAIA. És la DGAIA qui diu, bé, hi ha aquesta persona que ha demanat, s'hauria de mirar.

Entrem nosaltres, entra el nostre servei, a què? A fer una valoració educativa, una valoració de check list, de quina és la situació d'aquesta persona jove i si requereix, vull dir, si compleix tots els requisits per poder-li donar aquesta prestació. S'atorga la prestació i continuem fent el seguiment, cada ics, diguéssim, cada ics temps, cada quinze dies, cada mes, el que estigui estipulat amb cada persona jove per ajudar a mantenir les condicions que li atorguen aquesta prestació.

Quan aquesta prestació la cobra, perquè..., bé, quan aquesta prestació la cobra, li venen uns ingressos directament que han vingut de l'Administració pública a aquest jove. Nosaltres no hem «manejat mai ni manegem» ni tenim aquest..., vull dir, el tema dels diners en sí. Què passa amb el procés aquest? Que sí que és veritat, i és un tema que s'ha de corregir, que hi ha un decalatge entre que la persona jove demana, que s'atorga la prestació i que realment se li ingressin els diners d'aquesta prestació, i això sí que és veritat que és un drama. I jo crec que aquí hi ha una part..., quan es va externalitzar el servei, la voluntat va ser per poder escurçar aquests terminis.

Nosaltres tenim òbviament les memòries fetes, on s'evidencia que la part de procés que està a la nostra part ha millorat el...

Fitxer 13

temps, però hi ha una altra part que no està a la nostra taula. Llavors, què passa?, que em sembla que hi havia una pregunta que anava per aquí també, que clar, pot passar aquest temps i aquesta persona jove necessitaria els ingressos, diguéssim

mensualment, que li arribin, i no li arriben. No li arriben, no li arriben. Què passa? Que llavors, en un moment donat, se li ingressa el que tenia acumulat de cinc, sis, set mesos enrere. Clar, drama, diu, ho cobrarà. Ja, però és que ho necessitava, ho necessita mensualment, no ho necessita que d'un cop entri tants diners, perquè òbviament totes les persones joves, totes les que estan a casa nostra, al nostre voltant i tal, rebre tants diners de cop no és l'òptim, i amb ells encara menys.

Però sí que passa això, i això s'ha de corregir. Aquí hi ha la voluntat, diguéssim, i ara que ja està anunciat, que ja ha passat el que és pròpiament el pagament a la Direcció General de Prestacions Socials, que esperem que això es corregeixi. Però sí que és veritat que en aquest procés hi ha un punt de millora molt elevat, però sí que hauria de quedar clar que nosaltres, les nostres organitzacions, no gestionem ni hem gestionat mai el que són els diners. Ni el mateix atorgament ni la mateixa denegació de la prestació. Nosaltres proposem mantenir-la perquè mira, tal, tal, tal; proposem suspendre-la o denegar-la, però no ho atorguem nosaltres. No és nosaltres i els diners no els hem tocat mai.

Per portar això a terme i el desplegament a tots els territoris, que ja va sortir així a la licitació, va sortir amb un número de professionals determinat, que crec recordar que eren vint-i-set o..., entorn de vint-i-set, vint-i-vuit professionals. Tots han estat treballant. Clar, què passa? Què hem de dir d'aquestes persones professionals? Hem de dir que això que jo us he explicat ara des de la teoria, bé, des del paper i des de la teoria, mira, però clar, aquestes professionals són les que atenen a la persona jove, el que els miren als ulls, el que empatitzen amb la seva situació. Llavors, el drama humà, doncs, moltes vegades, t'acaba impactant.

Per això, en determinats moments és allò de dir, quina impotència que tenim com per fer arribar això, com que mira, no sé si ho tindria de dir aquí, però precisament, abans comentava amb el Jordi, hi ha quatre joves, ara, quatre, aquest mes de desembre, que diuen, no els hi ha arribat la prestació, i ens deien les professionals, no els hi ha arribat la prestació, se'n van al carrer, no poden, els hi arribarà, però com que no han cobrat, se'n van al carrer i són quatre persones que es diuen tal, que estudien que tal, etcètera. Fem alguna cosa, hem fet alguna cosa, però dic, amb

totes les reserves i amb totes les..., esperem que s'entengui bé, per poder facilitar i donar una mica de temps que això se solucioni, perquè s'ha de solucionar.

I amb el marc d'això, també dir, amb les persones treballadores, de les vint-i-set persones treballadores hi ha hagut una, una persona que ha ficat una denúncia, és veritat. I aquesta denúncia ens la va fer arribar, vam activar els protocols que hem d'activar, etcètera. Va arribar a la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, i es demanava que reviséssim tres expedients, tres, dels dos mil i escaig que portem, que en reviséssim tres. Es van revisar a fons aquests tres expedients, es va concloure que no hi havia cap mala praxis, que es havia fet tot correctament. Aquesta és la realitat.

Que després ha sortit tot el tema de pagaments indeguts o no sé què, amb un global molt més ampli que amb les persones joves extutelades. Que afecti amb més percentatge o menys? S'ha de revisar? Sí, però cal ficar les coses, jo crec, al lloc que corresponen.

El president

Hauria d'anar acabant, quan pugui...

Josefa Arqué (directora general Fundació Mercè Fontanilles)

I només dir que clar, difamar una organització o difamar un d'això és molt fàcil i és molt ràpid. Construir la credibilitat és molt més temps i molt més dedicació. Ho farem, ho farem tot el temps que faci falta i totes les vegades que faci falta, però la realitat és aquesta. Ho sento, m'he passat una mica, però...

El president

Moltes gràcies. Per últim té la paraula en nom de la..., perdó.

Albert Parés i Casanova (president Associació Noves Vies)

Albert Parés, Associació Noves Vies.

El president

Sí, Albert Parés, en nom de l'Associació Noves Vies, disculpi.

Albert Parés i Casanova (president Associació Noves Vies)

Gràcies. Respecte al tema de què passa quan arriben als divuit anys, jo penso que aquí el que està passant és el tema de l'habitatge, però això és un problema ja de tota la societat en general, joves, grans, famílies, jo no sé quina és la solució, però sí que hi ha casos en què els joves no saben on recórrer, en definitiva i alguns d'ells, evidentment, sí que acaben al carrer.

Aproximadament, de manera directa, hem atès uns dos-cents joves. El que passa és que de manera indirecta, quan parlem amb centres que ens truquen o ens envien correus electrònics, professionals que treballen en centres i que en aquell centre hi pot haver trenta persones, per tant vol dir que el que ens està dient aquell professional afecta trenta, no només els que hem atès. Per tant, el que sabem que està passant és perquè tenim fons directes en aquest sentit.

Lligat amb el tema de la prestació de còmics tutelats, jo només el que plantejo, eh?, no afirmo res. És molt important que quan s'estableix una normativa, la finalitat i l'objectiu de la renda garantida quina és i la finalitat i l'objectiu de la prestació com a extutelats quina és i si es pot barrejar o no. L'única cosa que..., o sigui, no estic dient ni sí, ni no, d'acord? Jo penso que potser la prestació de joves còmics tutelats és aquell suport perquè aquella persona el..., si el vol, perquè ens entenguem. En canvi, la Renda Garantida potser en té una altra. No dic que no, ni dic que sí, repeteixo, però és molt important les normes que es posin sempre amb el mateix objectiu.

I lligat a això també em fa gràcia, hi ha una sentència del Tribunal Suprem molt recent, que també estableix que els pares i mares, els nostres fills i filles els hem de pagar fins que siguin autònoms. Això ho diu el Tribunal Suprem respecte als nostres fills i filles. Clar, jo penso i als joves extutelats ho fem? No. Doncs..., i per què? Si són els fills de la Generalitat, també, saps? Però bé, és un altre tema, però sí que el volia deixar anar.

Respecte a quan nomenen un advocat. Una cosa és una situació jurídica és el que s'anomena defensor judicial, que es nomena una persona en cas que hi hagi conflictes entre el menor i el pare, mare o el tutor, i l'altra és el que estableix l'article 9 de la Convenció dels Drets del Nen, l'article 12, perdó, l'article 9 de la Llei d'Infància, l'article 7 de la Llei catalana, que estableix que una persona té dret a anomenar un advocat lliurement. Per tant, es nomenarà no perquè hi hagi conflicte,

sinó perquè ell, per si sol, té dret a nomenar-ho. Això és molt important que s'entengui, perquè sempre que hem hagut de..., quan el col·legi d'advocats, el col·legi de l'advocacia ha hagut de parlar amb l'Administració per aquest tema, sempre ha topat amb això. No, no, però és que hi ha un conflicte..., no, no, no és perquè hi hagi un conflicte, no ha de néixer un conflicte d'interessos perquè un menor nomeni lliurement un advocat.

A vegades, senzillament, un menor m'ha enviat una foto dient, puc firmar això? I era un document d'anar d'excursió, em sembla. I vaig dir, sí, home, sí, no passa res. Vull dir, bé, doncs qualsevol..., vull dir que no parlem nosaltres que hi hagi un advocat perquè hi hagi conflicte, sinó perquè, senzillament, té dret.

Nosaltres hem judicialitzat casos d'autoritzacions de residència demanades quan eren menors d'edat. Alguns jutges ho admeten, altres jutges no ho admeten, i estem pendants ara del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i després també ja ho avanço, també tenim una sentència plantejada al Tribunal Constitucional que encara no sabem si ha estat admesa o no, que en el cas que no sigui admesa, ja recorrerem al Comitè dels Drets del Nen de Nacions Unides, amb la posterior situació que passarà de dir quina eficàcia té, no?, però vaja, que ens estem movent jurídicament en aquest sentit.

I pensa que quan nosaltres presentem, judicialitzem un cas, primer esgotem totes les vies. És a dir, fem una escrit a la Generalitat, a la DGAIA, dient, escolta'm, aquest menor porta més de noranta dies, que pot ser un any fins i tot, a vegades, puntualment un any, però ens hi hem trobat. Després ho comunico a l'entitat. Dic, esteu fent això i si us plau, canvieu. I tres, ho comunico a l'Oficina d'Estrangeria dient, eh, hi ha aquesta situació. Llavors què passa? Per tant, davant d'un jutge diem, cap d'aquests intervinents està fent res perquè se li concedeixi l'autorització de residència. Senyor jutge, què pot fer aquest noi? Per tant, no entenem que jurídicament encara no hi hagi cap solució en aquest sentit. Però repeteixo, tenim plantejats casos judicials i arribarem on calgui.

Noves vies, vam arribar al Tribunal Suprem contra la Generalitat en temes de determinació de l'edat i tornarem a arribar allà on calgui. Nosaltres, en aquest sentit, no ens tremola res. I el problema és aquest, que quan passen els noranta dies, ho

comuniqueu a la Generalitat, ho comuniqueu al centre i ho comuniqueu a l'Oficina d'Estrangeria, aquí ningú s'està movent.

Nosaltres estem jugant amb la figura que penso que aquí donaria molt de joc, és que la normativa afirma que l'inici del procediment de l'autorització de residència, qui ho farà? Ho pot fer l'Oficina d'Estrangeria d'ofici, que se'n diu, dos, i després diu, perdona, a interès..., perdona, ara no em surt la paraula, però que hi ha una figura que permet que sigui el mateix menor que pugui demanar l'autorització de residència, a instància de part, exacte. Instància de part, per què no pot ser el mateix menor? Alguns jutges ens ho admeten i d'altres no. Però per què ho comento? Jurídicament, des d'un punt de vista, és molt, molt fàcil d'entendre. Un menor no és un incapacitat, pot exercir els seus drets per si sol, menys si té una propietat que l'ha de vendre, això sí, però els drets que són personalíssims els pot exercir per si mateix.

Per tant, juguem amb aquesta figura. Si la Generalitat, la DGAIA, fa una autorització a que el centre, que és el guardador, tramiti el permís de residència, ho solucionem ràpid. Si fa una autorització perquè el seu advocat ho trameti, ho solucionem molt ràpid. I després, si fa una autorització el mateix menor, per què no? O sigui, les solucions i les propostes que estem dient, canviem la norma que..., no, no, és fer un escrit i, pam, segell, i ja està, no cal complicar-nos la vida. I penso que la solució només passa pel criteri polític, ara ja. O sigui, tot està molt clar, però és un criteri polític que s'ha de dir o sí o no, i ja està. I perdoneu que ho digui així, però és que és així, des del punt de vista jurídic, eh? Vull dir, no hi ha cap més conflicte en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Doncs de nou, moltes gràcies senyor Parés, senyora Arqué, senyor Pascual, sense res més temes a tractar, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...